N:r 5. 14. Årg. 1 Mars 1909. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: om. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: Malmtorgsgatan 8. | Telegramadress: »Sinim», Stockholm. | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

Innehåll: Genom tron. — Krisen i fjärran Östern II. — Allm. missionärskonferens i Edinburgh 1910. — Årskonferensen i Yuncheng 1909. — Våra infödda medarbetare. — Brefafdelningen. — Missionärernas adresser. — S. M. K:s tacksägelse och bönedag 14 mars.

Från konferensen i Yungch'eng 5—10 jan. 1908.

Axel Hahne. Anna Hahne. Frida Prytz. Anna Eriksson. A. Forsberg. M. Björklund. M. Nylin.
F. Hallin. E. Andersson. M. Hultkrantz. I. Andersson. D. Bergling. G. Stålhammar.
H. Tjäder. V. Vester. I. Bölling. J. Sandberg. S. Sandberg. C. Blom. A. Janzon. N. Högman. And. Ericsson.
Ebba Burén.
A. Berg. Augusta Berg. Edith Beinhoff. O. Beinhoff. E. Blom.
E. Hesse. O. Ahlman. Edla Bergling. Ruth Hahne. Anna Rosenius.

"Genom tron."

Jag stiger ofta upp ganska trött om morgonen, men jag går ut *genom tron.* Jag utför mitt dagsarbete *genom tron.* Jag bryr mig icke så mycket om känslor. Du, som är rik på sådana, bör tacka Gud för dem. Men grunda ej din frälsning därpå. Den mottages *genom tron.* Jag vill hellre äga min bibel än all den rörelse och alla de känslor, som någonsin fyllde ett människohjärta. Du, som bäfvar vid tanken på huru den välsignelse, du fått mottaga, skall kunna bevaras, kom ihåg, att det skall ske *genom tron;* icke genom att med ansträngning hålla dina ögon vända till Herren utan genom att enfaldigt lita på honom; icke genom att stängas in i ensamheten — en människa är tryggare, när hon går ut och ser, hvad Gud gör i världen —. Det betyder föga, huru mycket eller huru litet af rörelse, du erfarit i ditt hjärta; du är frälst *genom tron.* Lyd helt enfaldigt Gud, när helst han talar. Jag menar ej, att man skall blindt följa blotta intryck, men lyd Guds ord, och han skall frälsa dig fullkomligt; det skall ej blifva så där fram och tillbaka i ditt andliga lif, utan du skall erfara i din själ, att du hvilar i Jesus.

Dr Cullis.

Krisen i fjärran Östern.*

II.

Förhållandena inom det politiska såväl som inom andra områden i Japan göra, att det ständigt växlar form. Somliga tyckas anse, att Japan redan fullbordat sin förvandling. Jag tror mig kunna säga, att japanerna med vidöppna ögon speja ut öfver världen för att ifrigt gripa allt, som kan hjälpa dem framåt. Japan söker sådant, som kan förbättra och utveckla landet, och föra land och folk till större kraft och ära. Men i samma mån det kommer till klarare medvetande om sin egen självständighet, blir det svårare för oss att utöfva någon inverkan. Må vi känna vår plikt gent emot detta folk och göra allt för att hjälpa det framåt i riktning mot kristendomen, att det ej må nedsjunka i materialismen.

Japan utöfvar ett stort inflytande i fjärran Östern. Till den konferens, som dr K. Fries och jag för omkring 3 år sedan bevistade i Nord-Amerika, sändes en hälsning från ledarne af den kristna studentrörelsen i Japan så lydande: »Japan leder Orienten, men hvarthän?» Ja, Japan är den härskande makten i Östern i kommersiellt, politiskt och ej minst i intellektuellt hänseende. Men tager ej Kristi församling tillfället i akt, så blir — märk det väl! — Japans utveckling ej andlig utan materialistisk. På den punkt, där inflytanden bäst göra sig gällande, bör man ej försumma tillfället. Japan är för närvarande en sådan punkt.

Korea är ej längre »stillhetens land». Där råder stark rörelse på alla lifvets områden. I japanernas händer utvecklas landets alla förvärfskällor, järnvägar byggas öfver hela halfön, styrelsen omorganiseras i alla sina grenar, ett modernt undervisningsväsen är infördt, och det sociala lifvet har rönt stort inflytande från Västern. Korea undergår en så snabb förvandling, att den ej kan förliknas vid något annat lands med undantag möjligen af Turkiets. Koreas folk är mycket mottagligt äfven för kristna intryck.

Huru kolossal är ej den förändring, vi se i Kina! Sir Robert Hart, den store statsmannen och kännaren af kinesiska förhållanden, säger: »Under de första 45 åren af min vistelse i Kina var landet likt ett tillslutet rum, dit knappt en fläkt af den friska luften kunde intränga. Under de sista 5 åren hafva alla fönster öppnats, och himmelens alla vindar blåsa igenom och kännas i hvarje vrå.» Dr Griffith John, nestorn bland Kinas missionärer, sade vid ett tillfälle, då jag hörde det, att om reformrörelserna i Kina fört med sig så mycket blodsutgjutelse, som fallet varit i Ryssland, skulle hela kristenhetens uppmärksamhet riktats ditåt, och intet skulle kunnat afhålla de kristna folken från att ila till hjälp. Trots allt, hvad jag sagt rörande Korea och Japan, vågar jag göra det uttalandet om Kina, att intet annat land gjort så stora framsteg. Då jag för 13 år sedan gjorde mitt första besök där, hade Kina blott 200 eng. mil järnvägar, i fjol voro 3,700 eng. mil öppna för trafik, 1,600 eng. mil under byggnad och 4,000 eng. mil utstakade. Den väg, jag då behöfde 50 dagar för att tillryggalägga, kräfde nu endast 40 timmar. Tåget medförde sofvagnar och restaurationsvagn. För 13 år sedan syntes några få telegrafledningar vid kusten, nu har ett nät af trådar spänts öfver hela landet ända till dess mest aflägsna provinser. För 13 år sedan funnos inga postanstalter, nu uppgår deras antal till öfver 2,500. För 13 år sedan utgafs ingen annan tidning af kineserna själfva än den officiella »Peking Gazette», som sedan urminnes tid tjänat som regeringens organ. För 2 år sedan hade Peking 10 dagliga tidningar och däribland en, särskilt afsedd för kvinnor, redigerad och utgifven af kvinnor. Så långt ha vi ej hunnit här hemma. Städerna vid kusten och inne i landet följa Pekings exempel. Tryckpressarna äro i ständig verksamhet natt och dag. De förnämsta af våra bokalster öfversättas och spridas i stor omfattning. En missionär berättade, att, då han för åtskilliga åt sedan kom till staden Hankow i Kina, kunde kineserna ej förmås att mottaga de Heliga Skrifterna ens såsom gåfva. Men i fjol *sålde* ett enda missionssällskap i samma stad $1^1/_2$ miljon olika delar af de Heliga Skrifterna. Det är ej lätt att gifva en klar och fullständig framställning af den intellektuella väckelsen i Kina. Alla skolor äro fyllda, omkring 100 lärare från Japan och Västerlandet hafva anställts. Vid Nord-Amerikas och Europas universitet studera omkring 1,000 af Kinas unge män. Nyligen sammanträffade jag med 70 kinesiska studenter i London. Veckan därpå intog jag en måltid tillsammans med 10 i Glasgow. I Berlin sade man mig härom dagen, att 50 studera i Tyskland. I oktober månad i fjol fann jag 5 vid Yales universitet, och i mars samma år åt jag tillsammans med 40 kinesiska studenter i San Francisco. Då dr Fries och jag för 2 år sedan voro i Tokio, uppgaf Kinas sändebud därstädes, att 15 tusen af hans unga landsmän studerade i Japan. Aldrig förr har något liknande timat i världshistorien, aldrig förr hafva unge män i så stort antal rest till andra länder för att studera. Tänken eder tusentals af dessa kineser, medlemmar af det stoltaste folk i världen, borgare från det »himmelska riket», kommande ut från sitt väl inmurade land och sättande sig som

* Föredrag af John Mott i Blasieholmskyrkan den 31 jan. 1909.

lärjungar vid sina besegrares fötter! För några få år sedan förändrade den mäktiga änkekejsarinnan med ett drag af den »högröda penseln» hela det tusenåriga undervisningsväsendet och påbjöd, att moderna skolor skulle upprättas i landet. Och sedan dess hafva skolor växt som svampar ur jorden. Tänken eder innebörden af detta! Japan har i sina skolor 5 miljoner lärjungar. Efter samma proportion skulle Kinas skolor räkna 50 miljoner. Hvarför har Kina beslutit sig för att införa Västerns vetenskap? Jo, för att förvärfva sig makt såväl på det militära som på det kommersiella och politiska området eller med andra ord: de ha gripits af en materialistisk nyttighetsträfvan. Om de ej genom kristendomen få ett högre mål för sin träfvan, kommer deras utveckling att blifva hotande för hela världen. Napoleon sade träffande: »Kina är en jätte, som sofver, låt honom sofva», och: »När Kina vaknar, sätter det hela världen i rörelse.» Jätten har börjat röra på sig, låt oss därför snarligen göra, hvad vi kunna, att Kina må bli en kristen makt. Jag har träffat många, hvilka insett, att hvad som försiggått i Japan, kommer att under de närmaste 15 åren upprepas i Kina fastän i långt större omfattning. Undrar någon på att jag anser denna kris vara utan motstycke i historien. Jag kan ej förstå, hur den är skapad, som ej med lifligt intresse följer denna rörelse.

Vidare är denna rörelse enastående i historien på grund af den starkt tillväxande nationalkänsla, som här framträder. Japan har under de senaste åren visat de största prof härpå. Intet folk i världen besjälas af så stark nationalkänsla som det japanska. En stark självständighetsande har gripit dem. Deras fosterlandskärlek gränsar i sin intensitet nästan till vansinne.

Äfven i Indien börja tecken till en växande nationalkänsla visa sig. Statsmännens svårigheter ökas väsentligt därigenom. Det länder till engelsmännens heder, att de styrt landet så, att hvad som nu sker där kan ske. I Korea har nationalkänslan vaknat men för sent. Då jag för några år sedan besökte Finland, fann jag kvinnorna allmänt bära sorgdräkt på grund af timade förändringar i styrelsen. På samma sätt handlade koreanerna.

Se här några tecken till nationalkänslans uppvaknande i Kina. För första gången hör man dem säga *vårt* land. För första gången finner man böcker i marknaden, som mana till fosterlandskärlek. De utgå i upplagor på 10-tusentals exemplar. För första gången hissas nationalflaggan på skolhusen. För första gången sjungas fosterländska sånger. I diskussionsklubbarne dryftas för första gången nationella spörsmål, såsom frågan om konstitution etc. Därtill kommer anti-opiumrörelsen, som strängt taget är en främlingsfientlig rörelse. Den nya armén, som fått europeisk utbildning, och som är försedd med moderna vapen, räknar redan 200 tusen man. Snart står kanske en miljon under vapen. Detta sagdt utan öfverdrift. Natinalkänslan är född i Kina, och den kommer aldrig att dö. Kristendomen har aldrig stått fientlig mot fosterlandskärleken. Den ser nationen som en Guds skapelse lika väl som familjen och kyrkan. Den hindrar därför ej utan fostrar, renar, stärker och leder nationalkänslan. Det länder till kristendomens heder, att den i dessa Österns länder trädt i nära förbindelse med dessa nationella träfvanden. Dessa och liknande företeelser gifva vid handen, att vi här stå inför en enastående tilldragelse i historien.

Hvartill manar oss denna kris? Den manar oss till mera vidtomfattande åtgärder, att noga akta på tiden och att andligt rusta oss för vår uppgift. Den manar oss att söka komma till en större förståelse af dessa folk och af deras religioner samt att komma till bättre insikt uti det härliga budskap, Herren anförtrott åt oss, detta budskap, som i sig bär det enda hoppet för dessa folk. Låt mig närmare belysa detta med en bild. Föreställen eder ett djupt vatten. En man faller däri. Han kan ej simma. Hvad ha då de olika religionerna att säga honom? »Lär af dina erfarenheter, stackars man», säger Konfucius. Hvad säger Budda till den drunknande? »Kämpa, arme man, kämpa». Nog kämpar den drunknande, men han sjunker blott allt djupare. Hvad tröst har bramaismen? »Du kanske får bättre utsikter nästa gång, du återföds till jorden.» Och muhammedanismen, hvad har den att säga? »Vare sig du sjunker eller du kommer upp, det är i hvarje fall ditt öde.» Hvad säger då Kristus? »Fatta min hand, jag skall rädda dig.» Det är en himmelsvid skillnad mellan det att lämnas att sjunka och det att med visshet veta, att man själf blir ställd på fast grund och därjämte blir skickliggjord att rädda och hjälpa andra. Jag vill säga till hvar och en här, som ännu ej lärt känna Kristus. Skynda till Jesus! Han har ännu aldrig svikit någon, som tagit sin tillflykt till honom.

Men denna kris manar oss icke blott till kraftigare åtgärder och bättre förståelse utan också till större enhet. Om de kristna i Skandinavien, Tyskland, England och Amerika stode tillsammans som en man, skulle därigenom deras kraft mer än fördubblas. Kristus manar oss till enhet. Vi behöfva ingalunda några nya organisationer, vi behöfva intet nytt evangelium, ingen ny Kristus. Hvad som behöfves är, att vi gifva oss själfva mera helt åt Kristus, åt den lefvande Kristus, som har makt att underlägga sig dessa folk.

Denna kris manar oss vidare till ökad entusiasm. Somliga äro rädda för entusiasm. Hvad är betydelsen af ordet? Entusiasm betyder: Gud i oss. Är det något att vara rädd för? Är det inte just det, alla folk behöfva? Det griper mig att tänka, att Gud med sin Ande rör sig ibland oss och vill bekläda oss med kraft, vill ingå i oss, förena sig med människor, som vilja göra hans vilja.

Denna kris manar oss till större offervillighet. Gud vill, att mer än en här skall åtaga sig att underhålla en eller flera missionärer såsom sina ställföreträdare ute på missionsfältet, och att i stället för att endast bekosta underhållet af en infödd arbetare, åtaga sig en hel station eller ett sjukhus, en skola eller något dylikt. Vi önska, att flera fäder och mödrar måtte med glädje gifva sina barn till missionens stora verk hemma eller ute och ej lägga svårigheter i vägen, då de unga vilja gå till dessa fält, där de så väl behöfvas. Hvilket förfärligt ansvar ådraga sig ej föräldrar, då de hindra sina barn att följa Guds kallelse.

Jag vädjar till eder, unga män och kvinnor, i denna församling: Träden i Jesu fotspår! Gören hans namn kändt i världen, där det ännu är okändt. Jag vädjar ej till feghetens utan till hjältemodets ande i eder. Jesus dolde aldrig sina sår för sina lärjungar. Om vi framhålla evangelium såsom kräfvande, låtom oss äfven framhålla det som segrande. Jesus frammanar hjältar och

hjältinnor. Jag har förtroende till eder, unga män och kvinnor, att I ej skolen svika Mästaren den stund, han kallar eder att ställa eder vid hans sida i striden.

Allmän missionärskonferens i Edinburgh 1910.

En skrifvelse om ändamålet med och planen för denna konferens har just blifvit oss tillsänd, och vi meddela därur följande:

Med det tjugonde århundradet har en ny skickelsediger period inträdt i världshistorien. Ett af de märkligaste dragen i vårt moderna lif är folkens närmande till hvarandra i kulturelt hänseende. De olika folkrasernas inbördes förhållanden uppställa problem så stora, att de hota att tränga alla andra tidens frågor åt sidan. Om världen skall kunna räddas från en olycksbringande konflikt, måste man finna en gemensam grund, där människor kunna mötas i en broderlig ande. Denna oerhördt viktiga uppgift är den kristna församlingen kallad att fylla genom att visa världen, att denna grund är Jesus Kristus.

Beröringen mellan Österns och Västerns folk har bragt idéerna inom den mänskliga tankens värld i jäsning. Det är knappast tänkbart, att Asiens uråldriga kulturformer skulle kunna utsättas för den häftiga tillströmningen af nya idéer, utan att en intellektuel revolution ägde rum, jämförlig med den rörelse, som under renässansens tidehvarf skakade Europa, och möjligen öfverträffande den i sina vidtgående verkningar.

En sådan tid, full af lifskraftig, intellektuell verksamhet, erbjuder å ena sidan synnerligt rika tillfällen till hastig och vidsträckt spridning af kristendomen, men medför å andra sidan faror, som komma att sätta den kristna församlingens frimodighet och tro på hårda prof.

Ej mindre betydelsefull från kristlig synpunkt är den nyvaknade nationalandan bland de icke-kristna folken. Blefve denna upplyst och besjälad af det lif, som kommer från en verklig syn på Kristus, skulle den blifva ett medel till det nationella lifvets pånyttfödelse. Om däremot Kristus för dem skulle komma att te sig såsom endast passande för Västerns folk, skulle detta kunna resa sådana hinder för evangelium, att det under århundraden utestängdes från Österns länder.

Men om det nya tidsläget låter oss känna den öfverhängande krisens allvar, öppnar det på samma gång för tron en förhoppningsfull utsikt till den tidens snara annalkande, då Kristi kropp fullbordas genom folkens insamlande i Guds rike, och då Människosonen skall på ett djupare sätt fattas af människors barn ur hvarje folkslag och tungomål och de i honom finna sin djupa tillfredsställelse.

Inför tillfällen af sådant allvar vinna bevekelsegrunderna för vårt missionsarbete ny och ökad styrka. Vår erfarenhet af Guds nåd i Kristus, Jesu missionsbefallning, världens skriande nöd och Kristi kärlek — allt detta skall fortfarande för oss vara en tvingande makt.

Att så mycket står på spel framhäfver nödvändigheten af en konferens. Bland de olika kyrkosamfunden förmärkes ett mera allmänt erkännande af de kristnas skuld till de icke-kristna folken och ett djupare medvetande om den gemensamma uppgiften gentemot dem. Denna uppgift måste vi försöka fatta i hela dess vidd. Vi måste utan tvekan anställa en ingående undersökning, huruvida vårt sätt att verka i missionen ledt till önskadt resultat. Vi måste allvarligt söka utfinna, huru vi bäst skola kunna fylla vår ansvarsfulla kallelse. Här kunna vi lära mycket af hvarandra. Dyrt förvärfvade erfarenheter på ett missionsfält kunna bringa ljus i svårigheter, som möta på ett annat.

Aldrig förut hafva missionens representanter enats om att underkasta planer och metoder från hela missionsfältet en så ingående granskning; aldrig förr hafva vunna erfarenheter, hämtade från alla världens delar, sammanställts. Just häri skiljer sig denna missionskonferens från sina föregångare, på samma gång som dess representativa karaktär gör den lämplig till att på ett enastående sätt främja Guds rikes sak på jorden.

Konferensens ledning är anförtrodd åt en centralkommitté, sammansatt af ombud från missionssällskapen i England. Denna centralkommitté har nämnt en Exekutiv kommitté med öfver 30 medlemmar. I denna äro såväl Europas som Amerikas och koloniernas missionssällskap representerade. Dessutom hafva bildats åtta kommittéer (commissions), hvardera bestående af 20 medlemmar. Dessa hafva att under de närmaste 18 månaderna anställa noggrann undersökning af de viktigaste missionsproblemen. Hvarje kommitté skall aflämna en tryckt redogörelse öfver resultatet af sina undersökningar, hvilken skall vara färdig i så god tid, att den hinner tillställas konferensdeltagarne en månad före konferensens början. Genom detta tillvägagångssätt vill man vinna en fullständig och samlad framställning af de bästa erfarenhetsrön från alla delar af världsmissionsfältet, och man vill vidare få ett uttalande af erfarna män och kvinnor, hvilken praxis erfarenheten i hvarje fråga visat vara den bästa.

De ämnen, som fördelats mellan dessa kommittéer, äro följande:

1. Världsmissionsfältets evangelisering.
2. Den kristna församlingen och de infödda arbetarne på detta fält.
3. Undervisningsfrågan och det nationella lifvets genomträngande af kristna idéer.
4. Missionens budskap i förhållande till icke kristna religioner.
5. Missionärernas utbildning.
6. De missionerande församlingarna i hemlandet.
7. Missionen och de politiska myndigheterna.
8. Främjande af enhet och samarbete.

Dessa kommittéer hafva att i och för lösande af sin uppgift sätta sig i skriftlig förbindelse med såväl missionärer som infödda kristna, hvilka äro kända som erfarna och insiktsfulla män. Därigenom hoppas man att kunna samla och göra tillgänglig för hela den kristna kyrkan den mest omfattande och noggranna framställning om missionen.

Konferensen kommer att hållas i Edinburgh sommaren 1910. Den tager sin början den 14 juni och beräknas räcka omkring 10 dagar. Därunder komma de af kommittéerna afgifna redogörelserna att grundligt diskuteras. Tillfälle kommer också att gifvas för framställande af andra viktiga missionsspörsmål än dem kommittéerna behandlat.

Deltagarne i konferensen komma att förnämligast utgöras af ombud från missionssällskapen. Hvarje sådant

sällskap, som drifver mission i icke-kristna länder och har en årlig inkomst af minst £ 2,000 har rätt att sända ett ombud. En inkomst af minst £ 4,000 berättigar till två ombud. För hvarje nytt ombud fordras en ytterligare inkomst af £ 4,000. Ombuden kunna utgöras af sekreterarne i missionssällskapen, missionärer och medlemmar af församlingarna på missionsfältet.

Skall denna konferens blifva, hvad Gud har ämnat den till, måste vi fatta den icke såsom ett slutmål utan som en begynnelse. Af större betydelse än själfva konferensen är dess praktiska resultat. Klarare insikt i vår plikt medför fara, så vida den ej förenas med en motsvarande tillväxt i tro och hängifvenhet. Det är ej för tidigt att redan nu fråga oss själfva, hvilket svar vi ämna gifva på den förökade insikt och det klarare ljus, Gud genom denna konferens täckes gifva oss. Betrakta vi omfattningen af det verk, Gud anförtrott oss, känna vi, att frågan gäller ej så mycket, huru vi skola få missionärer och medel utan fastmer, huru vi skola få ökad andekraft.

Den kristna lifserfarenheten inom församlingen är icke nog djup, stark och varm för att kunna möta världens nöd. Det är fafängt att söka inträngа i denna nöd, såvidt man ej därvid gripes af hunger och törst efter en djupare kännedom om Gud och om syftet med hans uppenbarelse i Jesus Kristus. Konferensens ändamål skall vinnas endast om missionsproblemens begrundande leder till ett ökadt mått af lefvande och oförskräckt tro och till ett fullare framträdande i församlingen af den ande, som uppenbarades i Jesu människoblifvande och död på korset.

Må därför alla, som känna kraften af trons bön, förena sig i ständig och uthållig förbön, bedjande Gud, att han jämte en förökad missionskunskap också ville gifva en tillväxt i kraft, tro och kärlek, och leda sin församling till en fullare delaktighet af hennes korsfäste, uppståndne och himlafarne Herres lif.

Årskonferensen i Yuncheng 1909.

Knappt hade julstämningen hunnit vinna insteg, förr än omsorgerna och förberedelserna för årskonferensen började gifva lifstecken från sig, och alldeles visst är, att årets sista dag fann oss litet hvar ifrigt sysselsatta med att göra i ordning för att kunna emottaga våra kära syskon, som redan då, en del af dem, voro på väg hit.

Och de kommo! Den 2 januari var den kära blågula flaggan hissad, och fram på förmiddagen började den ena vagnen efter den andra med gäster att rulla fram. Med undantag af 5 voro alla syskonen närvarande, och antalet var nog det största, som någon gång varit samladt.

Tisdagen den 5 samlades vi kring Guds ord och med ledning af Matt. 6: 26, 27 betraktade vi ämnet: *Guds omsorg* om de sina, »som äro mycket mer värda än många sparfvar». På middagen samlades vi ånyo, denna gång för att öfvervara vigselakten mellan broder Ossian Beinhoff och fröken Edith Rowe — från Amerika — som i 6 år arbetat i förening med Kina-Inlandsmissionen och i samma provins, Hånann, där hennes framtida arbete blir förlagdt. Vi glädjas med våra syskon öfver deras lycka och tacka Gud för den värdefulla hjälp, han gifvit vår mission uti en erfaren, nitisk arbeterska. På e. m. samlades vi till bröllopsmiddag i den stora skolsalen. Stjärnbanéret och den »blågula» voro förenade med hvarandra i form af dekoration, och kring 8 bord, förenade till ett enda långt sådant, sutto vi alla ned i gudsfruktan och med glädje. Återstoden af dagen tillbringades under gemensam uppbyggelse och sång. Påföljande dag, som var onsdag, började konferensförhandlingarna och pågingo t. o. m. lördagen. Hvarje dag inleddes med en bibelbetraktelse, hvarefter bönemöte följde. Den segslitna sångboksfrågan fick under denna konferens sin slutliga, lyckliga lösning. Det beslöts, att den s. k. Peking-sångboken skulle antagas för användning vid de offentliga gudstjänsterna med bibehållande af den gamla sångboken.

Så var det tal om att öka norra delen af vårt Shensidistrikt med ett par distriktsområden och att minska detsamma i söder med ett annat. Det förra förslaget föll igenom, men det senare hvilar för att närmare utredas.

Vidare beslöts, att större uppmärksamhet skulle ägnas åt söndagsskolverksamheten, och att vid densammas bedrifvande våra kinesiska medhjälpare och de äldre eleverna i skolorna så mycket som möjligt skulle användas. Tillägger jag så, att en löneregleringskommitté (för infödda medhjälpare) tillsattes, och att vi dessutom ha skolkommitté och stafningskommitté, så visar ju allt detta, att vi »följa med vår tid», att inom den hednakristna församlingen samma problem vänta på sin lösning som inom hemförsamlingen.

På söndags e. m. voro vi alla återigen samlade, denna gång för att fira Jesu döds åminnelse. Först hade vi då ett fritt möte under 2 timmar enl. 1 Kor. 14: 26. Det var en dyrbar stund och värdig afslutning på vår konferens.

Måndagen och tisdagen den 11 och 12 voro finanskommitténs medlemmar strängt upptagna med sitt viktiga arbete. Arbetet växer med oemotståndlig makt. Vi kunna ej annat än följa med, och det är ju blott ämne till glädje och tacksamhet. För flickskolan i Hånannfo måste vi bevilja anslag till inköp af nytt hus. I staden Miennji har missionen som gåfva erhållit ett stort hus, med villkor att den bekostar reparationerna på detsamma; i Tongdjåfo har ett rymligt hus intecknats (köpts för 10 år), och äfven detta måste repareras o. s. v. Allt sådant kräfver medel.

I vanliga fall hafva våra finansförslag för hvarje kvartal ej öfverskridit täls 1600, men då det denna gång gick upp till täls 3,900, grepos vi nog af en viss bäfvan. Efter nuvarande kurs belöper sig denna summa till närmare 8,000 kr. Häruti är underhållet för alla missionärerna ej inbegripet. Men så erinrades vi om huru trofast vår himmelske Fader hittills fyllt *alla* behof och beslöto oss för att ej i otro tvifla på hans löften. Vi tro ock därför, att vi äfven nu skola få se, huru härligt han kan och vill hjälpa och känna det som en riktig ära att på detta sätt få kämpa med Gud och vinna seger.

* * *

Nu hafva alla de kära syskonen rest, och en känsla af trötthet bemäktigar sig en efter allt, som ligger bakom. Men så står det kinesiska nyåret för dörren, och då det väl är öfver, börja skolorna m. m.

Så förlöpa våra dagar under omväxlande arbete.

Gud vare tack för arbete, för hvila, för gemenskap med de heliga på jorden och med Fadren, Sonen och Anden!

Snart nog kommer den eviga sabbatsron.

August Berg.

Våra infödda medarbetare.

Missionär *Högman* skrifver:

»Kao har varit anställd i missionens tjänst som evangelist i 14 år. Då evangelium först predikades i denna fientliga stad, var han en af de första, som kom till och förenade sig med församlingen. Han står antecknad som n:o 5 i församlingsboken.

Kaos troslif har utmärkt sig genom en beständig och jämn utveckling. Kärleken till ordet och bönen är ett framträdande drag hos honom.

Ofta drager han sig undan till ensliga platser för bön och begrundande. Hans andliga blick har härigenom alltmer skärpts.

Kaos gåfvor som predikant äro stora. Man torde tryggt kunna säga, att ingen af våra evangelister såsom han kan införa de troende i ett djupare kristligt lif. Han talar med stor kraft om ett helt lif för Jesus. Men han icke blott talar därom, han lefver ock detta lif.

På grund af dessa värdefulla gåfvor blef Kao för några år sedan utsedd och vald till äldste i församlingen. Hans arbete består nu i att regelbundet besöka våra utstationer för att där leda nattvardsfirandet och biträda missionären i församlingsvården. Ehuru Kao icke har evangelist- utan herdegåfvor, drifver honom dock hans kärlek till själarne att äfven på marknader och i byarna förkunna evangelium. I detta arbete söker han få med sig de troende, och få dessa härigenom en god vägledning. Kao är för oss en ovärderlig hjälp.

I Kaos familj råder ock det i Kina sällsynt lyckliga förhållandet, att alla familjens medlemmar äro troende och församlingsmedlemmar. Kaos hustru och svägerska äro gedigna, kristliga karaktärer och deltaga ofta i missionsarbetet genom att leda möten för kvinnor.»

* * *

»Evangelisten Li Tjao Tai har under 5 års tid troget tjänat missionen. Han har hela tiden varit stationerad här på hufvudstationen. Lis praktiska begåfning och förstånd ha här gjort honom nästan oumbärlig såsom den vårdhafvande missionärens högra hand i handläggandet af den mångfald praktiska saker, som alltjämt förekomma. Med mycken trohet har han tillsammans med missionären vakat öfver missionens intressen under de efter uppploppet utförda reparationerna och därjämte utfört en hel del andra ansvarsfulla uppdrag. Är Kao en herde, så är Li en diakon. På grund häraf falla en hel del praktiska uppdrag inom församlingen helt naturligt på hans lott. Ehuru ej vald till diakon utför han en diakons arbete i många afseenden. Han nitälskar mycket för församlingens tillväxt och framgång. Rika tillfällen har han ock haft att förkunna evangelium för sådana, som mera sällan komma inom hörhåll för evangelium. Lifligt framstår för mitt minne, huru han vid en af byggnadsarbetarnes aftonböner med anledning af texten om Noah påvisade likheten mellan dem och Noahs timmermän. Vi ha nämligen alltid gemensamma morgon- och aftonböner för allt folk, som vistas inom missionsstationen. Li leder för det mesta dessa aftonmöten.

Praktisk begåfning förenas ju mera sällan med det inåtvända, mediterande sinnet. Lusten för stillhet, bibelläsning och bön är ej ofta fullt utvecklad hos »praktiska» personer. Vi bedja ock ständigt, att Herren till alla de värdefulla gåfvor, han redan skänkt Li, äfven därtill ville lägga en förökad kärlek till ordet och bönen. Hans ställning är ofta mycket pröfvande för det andliga lifvet, och han behöfver mycken förbön.»

29 dec. 1908.

Älskade missionsvänner!

Innan detta år går till ända, ville jag sända ännu en hälsning till eder från Hoyang. Det är visserligen från Tongdjåfo, dit frk. Rosenius barnen och jag så vänligt inbjudits att fira jul, som jag skrifver detta, men icke desto mindre blir det en hälsning från H. och arbetet där, sådant det tett sig sista veckorna. Jag vill minnas, att jag på försommaren i bref till eder nämnde, att det började te sig mera hoppfullt på vår lilla teg. Arbetet i höst har ej gäckat dessa förhoppningar, utan tvärtom har tillfälle gifvits oss att få nå allt fler, och vi ha haft glädjen få se ett begynnande Herrens verk i *några* hjärtan. Då opieasylerna i höstas öppnades, hade vi glädjen få mottaga några, som vi länge riktigt längtat att få hjälpa, emedan det har synts oss, som om deras opiebegär förhindrat dem att trots rätt stor kunskap och verklig öfvertygelse komma ut i ljuset. Hvad vi ej mindre tacka Gud för — är, att en och annan från förut alldeles okända byar och kretsar har kommit in och blifvit afvand. Hur mycket af det, de under sin vistelse hos oss (1 à 2 mån.) fått höra, skall väl stanna kvar i deras hjärtan? Så frågar man helt naturligt, när de lämna oss för att gå tillbaka till de sina. Godt, att verket är Herrens, och att det är *han*, som skall ge växten. Vi kunna blott med den nåd, Gud gifver, så och bedja om och tro för skörd. I skolan har det äfven varit uppmuntran under höstterminen. Guds Ande har så märkbart verkat på flera af flickorna, och vi ha haft riktigt dyrbara stunder omkring Ordet. Gud vare lof, att han ej låter sig vara utan vittnesbörd. I ett par särskilda fall ha vi så härligt fått förnimma Herrens hjälp som svar på bön. En af flickorna hade under mer än en månads tid varit så klen, att hon ej kunde lämna »kangen» (sofplatsen). Det ena efter det andra hade försökts för att häfva sjukdomen och stärka henne, fastän utan resultat. Så enades vi alla en afton om att bedja alldeles särskildt för henne. Morgonen därpå, då jag kom ut på skolgården, hvem mötte jag där, om ej lilla »Gir», som riktigt strålade af glädje, då hon på min fråga berättade, att hon kände sig alldeles kry. En dags återfall i sjukdomen har hon

sedan haft, men för öfrigt kunnat vara i skolan hela återstoden af terminen.

Men mångfaldigt och ansträngande har arbetet i höst varit, och därför var det såsom ett Herrens: Kommen afsides och hvilen eder något litet», då herr och fru Högman bjöd oss komma och fira jul med dem. Så hade vi då vår lilla julfest för skolbarnen, opiepatienter och allt vårt folk — en skara på omkr. 50 pers. — söndagen före jul. Dagen därpå hemförlofvade vi skolflickorna och reste sedan själfva den 1½ dag långa resan hit ned. Vi ha haft en skön och stilla jul och riktiga hvilodagar — just hvad vi voro i behof af — i våra kära syskons hem. Men nu är tiden inne för uppbrott igen. I morgon anträda vi nämligen, om Gud vill, färden till Yuncheng, där under nya årets första dagar en konferens anordnats, och där väl de allra flesta af S. M. K:s missionärer komma att samlas. Gläder mig mycket åt utsikten att få vara med, då det är hela 5 år, sedan jag sist hade den förmånen att bevista S. M. K:s årskonferens.

Se, jag kommer snart; *behåll det du har*, att ingen må taga din krona. Upp. 3: 11. Med tack för kärlek och förbön under det snart gångna året och hjärtliga hälsningar från Anna Rosenius och eder tillgifna

Inez Bölling.

* * *

Anking den 5 jan. 1909.

Jag förgäter det, som är tillryggalagdt, och sträcker mig mot det, som är framför, och jagar mot målet efter den segerlön, som förehålles af Guds kallelse ofvanefter. Fil. 3: 13, 14.

Detta ord gafs oss såsom ett lösensord för det nya året af föreståndaren för språkskolan. Må Herren göra det lefvande för mitt hjärta! Mycket ha vi ju fått lämna. och mycket ha vi i sanning att lära här, att vänja oss vid, Bedjen Herren hjälpa oss med allt detta nya, som möter oss i språket, i seder och bruk m. m.

* * *

På hemmet äro vi 11 studerande af olika nationalitet. Om än språk och lynne i viss mån söndra oss, finnas dock starka band, som hålla oss tillsamman. *En* Herre, *en* tro, *ett* mål; o. huru vi känna, att vi höra tillsamman och böra göra det.

Umgänget präglas också af en kärlekens och fördragsamhetens ande; och de stunder, vi hafva med hvarandra, äro verkliga uppbyggelsestunder.

Vår tid är mest upptagen af språkstudierna. Lästiden är 8 timmar dagl., en stund enskildt med vår lärare, en annan stund br. Ringberg och jag gemensamt; den öfriga tiden läsa vi för oss själfva.

Vi känna, att språket kräfver både arbete och bön, och vi veta, att Ni i hemlandet tänka på oss.

I dag, den 5 jan., få vi en liten tentamen på de 5 första lektionerna. Må Gud hjälpa oss.

Det är utan tvifvel en hård tid de första månaderna eller kanske åren i Kina, då man icke kan förstå eller tala språket och därför ej heller kan göra någonting nämnvärdt. Dock bedja vi, att våra lif må vittna om den Herre, vi tillhöra. Vi känna oss också manade att uppsända ifriga böner för detta folk.

Julhögtiden förflöt ganska angenämt. Tidigt på juldagsmorgonen, innan det dagats, sjöngo vi från vår veranda flera sköna julsånger. Sången gällde närmast vår föreståndare, men nog gingo våra tankar ut till dem, som i sanning vandra i mörkret och intet känna af den glädje, som denna dagen särskildt ville föra till.

Nyårsaftonen var såsom vanligt afsedd för bön, under det att Nyårsdagen för oss blef som en annan arbetsdag. Att våra tankar särskildt dessa dagar gingo till våra kära i Sverige, är ju ganska naturligt. Vi sökte äfven genom sång och läsning få till stånd en »svensk högtidsstämning».

Vi tänkte också på hvilken skillnad det är mellan ett hedniskt och ett kristet land. De, som äro kristendomens fiender, inse ej, hvad kristendomen dock uträttat. Med afseende härpå kan Kina nu framställas som ett negativt exempel, men vi hoppas, att det snart skall bli ett positivt.

Vi fingo också mottaga små presenter samt hälsningar från mr och mrs Bland, mr Hoste m. fl.; allt sådant gläder en mycket härute. Tyvärr hann ej den efterlängtade »Stjärnan» hit förrän dagen efter Nyårsdagen. Tack, hjärtligt tack för den!

Vintern här är ej sträng, men vi voro ej beredda för någon kyla, hvarför vi kände det litet svårt i början. Någon snö har ännu ej fallit, men frost under nätterna förekommer dock ofta. Vi ha därför fått små spislar, som sprida värme, om den också ej är så sund.

Vår hälsa har varit ganska god. Vi önska, att vårt bevarande vid kroppslig hälsa också måtte hågkommas i förbönen för oss.

Till sist de hjärtligaste hälsningar från br. Ringberg och mig till Kommittén och till alla missionsvänner, som känna oss.

I Herren
D. Landin.

* * *

Utdrag ur bref, dateradt Ishih af d. 15 jan., från Andrew Ericsson.

— — — Hvad min hälsa angår, är jag nu betydligt bättre än förra våren, då jag kände mig ganska nedbruten. Stark är jag ju icke, och icke heller tror jag, att jag någonsin blir det härnere under jordevandringen, och jag är glad och tacksam för hvarje smula kraft Herren i nåd ger mig för sin tjänst.

I slutet af förra året fick jag med Herrens nåd leda en bibelkurs i Haichow, och nu i febr. och mars tänker jag, vill Gud, hålla tvänne bibelkurser, en i Haichow och en i byn Pei-chuang. Må Gud i nåd förläna mig andlig som lekamlig kraft därtill.

— Vår årskonferens, som hölls mellan d. 5:te och 10:de dennes, skall förvisso lämna djupa spår efter sig såväl i missionärernas lif som i missionsarbetet. Herren talade genom sin Helige Ande och sina tjänare allvarligt såväl som uppmuntrande till våra hjärtan. Må ordet genom Herrens nåd bära rika frukter i våra lif, till Guds ära och Jesu Kristi namns förhärligande.

"Har ni nu ändtligen kommit?

En kvinnlig missionär, fru Söderström, som förr arbetat i Kansuh, berättade vid ett möte i Chikong-shan följande från sitt arbete i nämnda provins:

När hon en gång bodde några dagar i en by, där ingen förr varit och predikat, kom en dag en gammal 70-årig gumma in, gick fram till henne, tog hennes händer och sade: »Har ni nu ändtligen kommit? Hvarför har ni dröjt så länge?» Fru Söderström frågade: »Har ni väntat på mig?» »Ja, länge, länge. Jag har väntat i 40 år. Hvarför har ni dröjt så länge?»

För 40 år sedan hade denna kvinna hört ett par män i sitt hem sitta och samtala. En af dem hade då sagt: »Utländingarnas religion är nog den sanna och rätta». Detta hade så fastnat i hennes minne, att hon ej kunnat glömma det. Under alla dessa år hade hennes fridlösa hjärta längtat efter att få höra om den sanne Guden, och hon hade väntat, att någon fridens budbärare skulle komma och undervisa henne. Gud hade nu hört hennes hjärtas längtan. Hvarje dag kom hon för att höra om Jesus, och innan fru S. lämnade platsen hade ljuset uppgått i hennes själ. Hon var glad och lycklig i medvetandet, att Jesus hade frälsat henne och förlåtit henne alla hennes synder.

Missionärernas adresser 1909.

August och *Augusta Berg* *Theodor* och *Sekine Sandberg* *Carl* och *Ethel Blom* *Fredrika Hallin* *D. Landin*	**Yuncheng.** Sha. via Siberia & Peking. N. China.
Axel och *Anna Hahne* *Andrew Ericsson* *Agnes Forssberg* *Maria Björklund*	**Ishih.** Sha. via Siberia & Peking. N. China.
Frida Prytz *Maria Nylin*	**Puchowfu.** Sha. via Siberia & Peking. N. China.
Henrik och *Hilma Tjäder* *Verner Wester* *Emma Andersson* *Elisabeth Hesse*	**Chiehchow.** Sha. via Siberia & Peking. N. China.
Natanael och *Judith Högman* *Anna Eriksson*	**Tungchowfu.** She. via Siberia & Peking. N. China.
Robert och *Dagny Bergling* *Olga Ahlman*	**Hanchenghsien.** She. via Siberia & Peking. N. China.
Ida Andersson *Anna Rosenius*	**Hoyang.** She. via Siberia & Peking. N. China.
Maria Pettersson *Maria Hultkrantz*	**Sinanhsien.** Ho. via Siberia & Peking, N. China.
Ossian och *Edith Beinhoff* *Rickard Anderson* *Anna Janzon* *Eöba Burén* *Malte Ringberg*	**Honanfu.** Ho. via Siberia & Peking. N. China.
G. Ad. och *Mina Stålhammar*	**Mienchih.** Ho. via Siberia & Peking. N. China.

S. M. K:s tacksägelse och bönedag.

Den 14 mars 1909.

Halleluja, jag vill tacka Herren af allt hjärta i de frommas råd och församling. Stora äro Herrens verk, värda att begrundas för alla deras syften. P:s 111: 1—2.

Då S. M. K:s vänner den 14 mars samlas till tacksägelse och bönemöte, hafva vi mycket att tacka Herren för med afseende på missionen och mycket att bedja om. Må han då genom sin Helige Ande så beröra vårt inre, att vi kunna »frambära lofoffer, det är frukt af läppar, som prisa hans namn», samt uppväcka oss till sådan förbön, som »förmår mycket, där den är i verksamhet», att genom vår tacksägelse- och bönedag rika välsignelser från Gud må komma öfver hela verksamheten såväl i hemlandet som ute på missionsfältet. Och hoppas vi, att våra kära ombud i landsorten äfven i år må samla vännerna till tack och bön.

Tacksägelseämnen:

A. För den välsignelse Herren gifvit i hemarbetet, såsom nytt intresse, nya medarbetare, nya personliga krafter för fältet, behöfliga penningemedel för missionens underhåll.

B. För den Andens pingstvind, Herren låtit blåsa öfver skilda delar af Kina, och för den besökelse, som försports på vårt fält.

För välsignelse och framgång i arbetet inom alla S. M. K:s distrikt.

För de många, som under året genom dopet upptagits i församlingarna.

För det tilltagande nitet bland de infödda medhjälparna.

Böneämnen:

A. Om rik välsignelse öfver kommittén, ombuden och hemarbetet, och särskildt om att Herren måtte uppväcka många till förbön, till kärlek, ifver och nitälskan för Guds verk i Kina.

Om en Andens utgjutelse öfver församlingen i hemlandet.

Om nya arbetare och om behöfliga medel för arbetets underhåll och utveckling.

B. För missionärerna, de infödde medhjälparna, de infödde kristna och för arbetets olika grenar, såsom församlingsvård, evangelisationsarbete, bibelklasser, husbesök, skolverksamhet, utbildandet af inf. medhjälpare och opieasylverksamhet.

Om att den Andens besökelse, som förnummits på vårt fält, måtte blifva allt mer kraftig och beröra ännu flera till väckelse och helgelse.

Och därefter skall jag utgjuta min Ande öfver allt kött.

Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget, Stockholm, 1909.

N:r 6. 14. Årg. 15 Mars 1909. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: m. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Tolgramadress: »*Sinim*, *Stockholm*.» | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

Innehåll: Hvarför skola vi bedja för missionen? — Förbönen i Jesu namn. — Himmelriket är likt en surdeg. — Underrättelser från Mandsjuriet. — Från bibelkvinnoverksamheten i Tongchow-distriktet. — Brefafdelningen. — Elsa Borg. — Femtio års arbete i Kina. — Gud fostrar de sina. — Redovisning.

Hvarför skola vi bedja för missionen?

1. Den, som med allvar beder för missionen, kan icke glömma, att verket är Guds.
2. Den säkraste väg, på hvilken missionärer kunna erhållas, är att begära dem vid Guds tron.
3. Allt silfver och guld tillhör Gud, och till svar på bön kan han skaffa fram det ur människornas börsar.
4. Ingenting kan så möta alla behof hos missionssällskap, missionärer, missionerande församlingar, hemma och ute på missionsfälten, som bön.

Efter Macgregor.

Förbönen i Jesu namn.*

Vi tala mindre om förbönen än om bönen i Jesu namn. Kanske är det därför, att förbön i ande och sanning öfvas mycket mindre än bönen. Där förbönen är svag eller helt och hållet saknas, är trosgemenskapen bröder emellan bristfällig eller också blott ett yttre umgänge utan verklig andegemenskap.

I förbönen lägges hjärtat öppet för medmänniskorna; vi göra deras sak, deras nöd och börda till vår, så att det blir för oss och dem, för hvilka vi bedja, en gemensam angelägenhet. Är förbönen uppriktig, så syssla vi icke blott med densamma: vi lefva den.

Det gifves mycken förbön, som icke i denna mening blifvit en hjärtesak, därför bedja vi ofta och få intet, ty vi bedja illa. Sådan förbön kan fortfarande öfvas, långt sedan det andliga lifvet slocknat. Ty det andliga lifvets sken kan bibehållas, fastän lifvet självt upphört, såsom vår Frälsare tydligt lärer, Matt. 7: 21—23.

Guds ord undervisar oss både om huru de heliga bedja, och hvarom de bedja för hvarandra.

I Ef. 6: 18—20 uppmanar aposteln de troende att alltid bedja för alla heliga äfvensom för honom själf, att de rätta orden måtte gifvas honom, när han öppnade sin mun för att kungöra evangelii hemlighet. Hvilken undervisning för oss att taga till hjärtat! Huru ofta försumma vi icke att för hvarandra bedja om en djupare insikt i evangelii hemligheter, både för dem, som skola tala, och för dem, som skola höra? I många fall torde den troende nöja sig med att i bönen bereda sig själf för den gemensamma gudstjänsten eller andaktsstunden. Stundom förgätes äfven detta. Att vi äfven ha en kallelse att bereda hvarandra för sammankomstens välsignelse, det förgäta vi allt för ofta. Det bör icke så vara. Genom sådan försummelse gå vi själfva miste om den bästa välsignelsen. Tio ord i brinnande bön för den, som skall förkunna evangelium, och dem, som komma för att höra, före sammankomsten betyda mer för Guds rikes välsignelserika framträdande än tio tusen anmärkningar efteråt, de må vara huru berättigade som helst.

I Kol. 4: 2, 3 framställer aposteln samma begäran till de heliga, hvarjämte han uppmanar dem att utbedja åt honom tillfälle att förkunna Guds ord. Hvarje särskild angelägenhet, som står tillsammans med ordets framgångsfulla förkunnelse, skall vara föremål för de troendes gemensamma förbön. »Bedjen för oss, att Herrens ord må hafva framgång och varda förhärligadt», säger han på ett annat ställe,

*) Ur Kina Missionären.

2 Tess. 3: 1. Må vi göra dessa angelägenheter till föremål för en uthållig bön för oss själfva och förbön för hvarandra!

Vi anbefallas också att bedja för hvarandra om befrielse ur svårigheter och pröfsamma förhållanden, på det att Herren äfven därigenom må varda förhärligad. I brefvet till Filemon uttalar Paulus, som då var fånge i Rom, det hoppet, att han skulle blifva dem återgifven genom deras böner, Filem. v. 22. Han är så viss om detta, att han på förhand anmodar Filemon att föranstalta om härberge åt honom. I Fil. 1: 19, 20 säger aposteln sig vara viss om att hvad som skedde med honom i Rom skulle aflöpa för honom till frälsning genom deras förbön och Jesu Kristi Andes hjälp. På samma sätt talar han i 2 Kor. 1: 10—11.

Då en medkristen råkat i nöd och svårigheter, hafva de heliga en gemensam kallelse att göra hans behof kunniga inför Gud genom bön och åkallan med tacksägelse. Vi tala med hvarandra därom, klandrande eller urskuldande. Tala vi med Gud därom? Kämpa vi inför Gud genom våra förböner om dennes hjälp och frigörelse? Gud känner våra hjärtan. Han har reda på hvarje sådan kamp i förbön, som inför honom utkämpats. Det synes dock, som vore här mycket försummadt. Vi torde ha anledning litet hvar att bekänna och bedja: Vi ha mycket ondt gjort och mycket godt försummat, var oss nådig och hjälp oss att förrätta vår kallelse fullständigt!

Detta slag af förbön omfattar allt svårt och bekymmersamt, som en församling eller någon af kyrkans många verksamhetsgrenar kunna råka uti under arbetet. De, som i hvarje särskildt fall stå en verksamhet närmast, kunna svårligen, så vidt de hafva Kristi Ande, underlåta att lägga fram saken inför Gud genom bön och förbön. Men vi, som på afstånd betrakta ställningen, hvad göra vi? Kämpa vi med? Bedja vi för hvarandra, såsom Guds ord föreskrifver? Vi tro förvisso, att sådan förbön öfvas, men också att försummelsen i detta afseende är stor. Den, som kämpar i evangelium, behöfver veta och känna, att de heliga i Kristus kämpa med honom, icke blott genom allmänna förböner, sådana som innesluta honom och alla andra i ordet kämpande själar, utan i förböner, som särskildt frambära hans särskilda nöd inför Gud. Om de första kristna säges det, att hvar de gingo eller stodo, visste de sig vara omgifna af sina medkristnas förböner. Må ingen behöfva stå ensam i striden!

I enlighet härmed handlade den första församlingen, då Petrus blifvit insatt i fängelse. Medan han förvarades där, hölls ständig bön för honom af församlingen. Huru Herren räddade honom, känna vi af berättelsen. Men låtom oss läsa den med eftertanke och tillämpa orden på vårt eget hjärta, Apg. 12: 1—19. Hvad skulle icke Herren ännu göra ibland oss, om vi på samma sätt gjorde hvarandras angelägenheter till föremål för verksam, uthållig förbön! Han skulle vedergälla oss det uppenbarligen.

I Guds löften om bönhörelse ligger Guds makt, och Guds makt är förbönens makt. Men det gäller visserligen att så underordna sig Guds vilja, att då han finner för godt att förhärliga sitt namn genom att låta den kämpande tömma lidandesbägaren till sista droppen, vi låta oss nöja med Guds nåd. Det kom en dag, då äfven Petrus fick förhärliga Gud med lidande och död. Johannes döparen fick också till slut vandra undangömda stigar och dö en smädlig död. Gud förer sina heliga underligen. Låtom oss ej glömma att besinna det. Men icke är det endast på detta sätt, Gud låter sig förhärligas i nöden? Ingalunda! Han vill ock förhärligas genom att göra, hvad de gudfruktiga begära, och hjälpa dem ut.

Rom. 15: 30—33 gifver oss en djup inblick i förbönens betydelse och omfattande uppgift. Aposteln stod i begrepp att resa till Jerusalem för att öfverlämna den gåfva, som de hednakristna i Macedonien och Grekland insamlat för sina nödställda trosbröder bland judarna. Nu beder han de troende i Rom, hvilka han dock aldrig sett till ansiktet, att kämpa med honom i sina böner, att han måtte bli räddad från de otrogna i Judeen, att den gåfva, han medförde till de heliga i Judeen, måtte varda dem välbehaglig, och att tillfälle måtte beredas honom att komma till Rom. Tre särskilda böneämnen förelades dem sålunda i sammanhang med apostelns resa till Jerusalem.

Hvad den första punkten angår, så visste Paulus väl, hvad de otrogna judarna hade i sinnet mot honom. I 2 Tess. 3: 1, 2 uppmanar han likaledes sina medkristna att bedja för honom och hans medarbetare, att de måtte bli befriade från de onda och vanartiga människorna. Hvilket vidsträckt fält för vår förbön öppnar ej sådana ord! Tillfällen att tjänande bistå hvarandra äro allestädes till finnandes. Och välsignelser följa sådan tjänst i spåren, därom förvissas vi af Guds ord.

Den andra bönepunkten var icke mindre viktig. Helt visst hade denna sak drifvit aposteln själf till den mest brinnande bön. De hednakristna hade villigt gifvit öfver förmåga till denna sak. De hade enträget bedt aposteln om att få vara med trots sin fattigdom.

Vi känna judarnas medfödda ovilja för hedningarna. Det föll sig svårt äfven för de kristna judarna att hafva något umgänge med de hednakristna och därför också att af dem mottaga en sådan gåfva. Skulle de emellertid för sådan orsaks skull vägrat mottaga gåfvan, huru störande skulle detta icke inverkat på de kristnas trosgemenskap. Men gåfvan blef välbehaglig för de kristna judarna. De heligas böner voro hörda.

Detta framställer för oss böneämnen för hvarandra, som äro af stor praktisk betydelse. Vi påkallas att bedja för våra medbröder i arbetet, att deras tjänst må bli välbehaglig för de heliga. De heliga inom hvarje särskild församling få bedja om denna välsignelse för sin egen församling, därnäst för grannförsamlingarna och sedan utåt i allt vidare kretsar. Sålunda blir Kristi sak verkligen vår, och när den ene lemmen lider, så lida alla med, och när den ene fröjdas, så fröjdas alla med. Vi delaktiggöras med hvarandra »i bedröfvelsen och riket och tålamodet i Jesus Kristus». Ofta sker emeller-

tid motsatsen. Medbröders tjänst göres misstänkt och illaluktande för så väl de troende som för världen, och det neddrager ingen välsignelse från himmelen utan tvärtom.

Aposteln fick också tillfälle att komma till Rom, kanske icke på det sätt, som han och hans medkristna tänkt sig. Han kom dit såsom fånge för Kristi skull. Denna omständighet syntes ha verkat nedslående på många, då Pauli välsignelserika verksamhet därigenom syntes blifvit afbruten. Paulus skyndar sig därför att låta dem veta, att det, som vederfors honom, snarare lände till evangelii framgång, Fil. 1: 12, och beder dem att icke uppgifvas vid hans lidanden; de voro deras ära, Ef. 3: 13. »Så förmanar jag nu framför allt, att böner, åkallan, förböner och tacksägelser hållas för alla människor», 1 Tim. 2: 1. »Bedjen utan återvändo.»

Himmelriket är likt en surdeg.

Matt. 13: 33.

Sanningen af Jesu ord i denna liknelse bestyrkes allt kraftigare, i den mån som vi få inblick i evangelii alltjämt ökade, stilla men omskapande inflytande.

Ur en artikel i »The Missionary Review» af I. T. Headland, professor vid Pekings universitet, meddela vi följande, som visar oss något af detta inflytande i fråga om den nu pågående genomgripande reformen i Kina.

Det är ett misstag, om man höll den nyligen aflidna kejsarinnan Tsi-An för att vara reaktionär. En sådan föreställning var dock rätt allmän, sedan hon hade afsatt Kuang Hsü (kejsaren). Men tvärtom började hon strax därefter att sätta i verket de reformer, som kejsaren påbjudit, dock med den anmärkningen: »man slutar väl inte alldeles upp att äta, för det man ej är hågad att sluka ett helt års ration på en enda dag». Det är allmänt kändt, att mrs Conger använde kvinnliga missionärer som tolk vid alla sina privataudienser hos änke-kejsarinnan. De blefvo lika vänligt bemötta af hennes m:t som någonsin de damer, hvilka tillhörde legationerna. Vid mer än ett tillfälle tog änke-kejsarinnan dem afsides för att ställa frågor till dem angående de offentliga skolorna i Förenta staterna, och det var just efter en af dessa privatkonferenser, som hon utfärdade sitt edikt angående kvinnlig uppfostran i Kina, samt uppmanade folket ifrigt att upprätta flickskolor. Hon gjorde äfven frågor angående den kristna församlingen samt dess syftemål och tillvägagångssätt. Man förklarade för henne, att dess mål var att hjälpa människorna att blifva bättre, ädlare och sannare; bättre i förhållande till sina föräldrar, bättre för sitt fosterland, bättre för sin egen del, och hon syntes vara nöjd med denna förklaring.

När hennes förnämste hofman Lo-Lien-ying insjuknade, skickade hon efter en utländsk läkare-missionär för att sköta honom, och hon gaf denne läkare 11,000 täls (omkring 23,000 kronor) till hjälp för uppförandet af »the Union Medical college» i Peking.

Då den unge kejsaren Kuang Hsii fick se det Nya testamente, som »kristna kvinnor i Kina» öfverlämnade till änke-kejsarinnan på hennes 60-årsdag, skickade han genast en tjänare till det Amerikanska bibelsällskapet och lät köpa ett exemplar af både Gamla och Nya testamentet, sådana ex. som de sålde till folket. »Vid denna tid», säger professor Headland, »var jag pastor i en församling i södra delen af Peking och hade i min församling en man, som försåg det kejserliga palatset med grönsaker och blommor. Han kom till mig en dag och sade: 'kejsaren studerar Lukas evangelium'. 'Det är glädjande' svarade jag, 'men huru vet ni det'? Jo, jag var i palatset i dag, och hofmännen bemötte mig helt annorlunda än förr. Då uppträdde de blott nedlåtande, nu vilja de höra allt möjligt om evangelium och den kristna församlingen. De språkade med mig ända till tiden för middagen, och, ehuru jag flera gånger försökte gå, kunde jag ej slippa därifrån. Slutligen sade jag: Men jag måste gå hem och äta middag. Nå väl, svarade de; är det bara för middagens skull, ni vill gå, så skola vi bjuda på middag. Och så läto de ställa i ordning en riktig festmåltid, och vi språkade om evangelium under hela middagen. Men, sade jag, huru vet ni, att kejsaren håller på att läsa Lukas evangelium? Jo, den hofman, som uppvaktade kejsaren, kom i dag och hälsade på mig samt berättade, att kejsaren hvarje dag låter afskrifva delar af Lukas evangelium med stora skriftecken, och medan han läser, står jag bakom hans stol för att passa upp honom». — — —

Men kejsaren studerade naturligtvis icke endast bibeln. Han skaffade sig så småningom alla möjliga böcker, som blifvit öfversatta till kinesiska. Vid samma tid hade jag att granska de böcker, som utgåfvos af universitetet i Peking, och var dessutom ombud för Norra Kinas traktatsällskap och hade sålunda till mitt förfogande ett stort antal böcker, som detta sällskap utgaf i afsikt att sprida kunskap om kristendomen. Under mer än en månads tid kom dagligen en hofman från palatset för att få fatt i någon ny bok åt kejsaren. Under flere år studerade kejsaren sådana böcker, kristliga såväl som vetenskapliga, och hade ofta en engelsk lärare vid sin sida. *Sedan* började han reformerna. Kuang Hsüs första edikt gällde upprättandet af ett universitet i Peking. Detta edikt sattes i verkställighet, och den, som kallades till dess förste styresman, hade gått ut till Kina som missionär och är ännu kvar i Peking, sysselsatt med missionsarbete. Just här kan det vara på sin plats att nämna, det alla de skolor och universitet, som grundades medan Kuang Hsü ännu innehade makten, fingo till styresmän personer, hvilka kommit till Kina som missionärer. Sålunda grundlades både nyssnämnda universitet samt Kejserliga Läroverket i Peking af rev. doktor Martin, hvilken, ehuru han hunnit till en ålder af mer än 80 år, af hvilka nära 60 hafva tillbragts i Kina, ännu i sin lefnadsafton fortsätter sitt arbete i missionens tjänst. Universitetet i Tientsin fick till rektor d:r Tenny, hvilken kom till Kina som »American Boards» missionär. Rektor för universitetet i Shantung blef d:r Hays, som ännu tillhör Presbyterianska missionen i samma provins, och Nan Yang-läroverket i Shanghai kallade till sin grundläggare och föreståndare d:r Fergusson vid Metodisternas mission i Nanking, min studiekamrat vid universitetet i Boston.

Efter boxarupprorets slut, då kineserna sökte reda upp de svårigheter, som uppkommit under den laglösa tiden, tillkallade de ofta missionärer, som skulle bistå dem med råd och dåd. Som erkänsla för den hjälp

d:r Lowrie i Paoting lämnade dem vid nämnda tid, gåfvo de åt presbyterianska missionen på platsen ett stort och värdefullt jordområde, väl beläget i närheten af järnvägsstationen, ett område, som de före upproret icke skulle ha kunnat köpa till något pris. — Kinesiska regeringen gaf ordensutmärkelser åt d:r Pyke och d:r Hopkins för deras hjälp, då uppgörelse skulle ske angående den skada, som tillfogats metodist-missionen. När tiden kom att träffa uppgörelsen i Shansi, tillkallades d:r Richards, tillhörande Engelska Baptist-samfundet, och kineserna upprättade ett universitet, hvilket skulle hjälpa till att uppfostra just det folk, som hade förföljt och mördat så många utländska missionärer och infödda kinesiska kristna i denna provins.

Men ett ännu större, ja, det största inflytande har missionen utöfvat på den kinesiska styrelsen genom de läro- och uppfostringsanstalter, som missionen själf för egen del grundat. Presbyterianska läroverket i Shantung, American Board's vid Tung-Chow, nära Peking, samt metodisternas universitet i Nanking och Peking hafva genom de elever, som de graduerat, utöfvat ett inflytande på den kinesiska styrelsen, som ej lätt kan till fullo uppskattas. Det var just upprättandet af sådana kristna läroanstalter, som kommo de styrande i Kina att upptaga västerlandets vetenskaper som en del af de ämnen, hvilka skulle ingå uti provins-examina, samt att slutligen helt och hållet öfvergifva de konfucianska klassikerna som examensämne. — — — — —

Vi vilja afsluta detta utdrag af professor Headlands uppsats med några ord från det cirkulär, som utsändes vid 100-års konferensen i Shanghai år 1907 till de kristna moderförsamlingarna: »Här i Kina såväl som annorstädes äro de antydningar till förbättring och sann utveckling, som under de senaste åren försports, direkt eller indirekt en följd af kristligt inflytande.»

Och så upprepa vi med glädje: »Himmelriket är likt en surdeg.»

Joh. H—n.

Underrättelser från Mandsjuriet.

En af den presbyterianska missionens arbetare skrifver därifrån följande:

»Väckelsen fortgår här ännu, och ingen kan säga, hvartill den skall utveckla sig. Hela den infödda kristna församlingen synes vara djupt berörd däraf. Dess ledande män äro alldeles förvandlade, och deras föreställningar om synd och bön hafva växlat såsom från en pol till en annan. Församlingsmedlemmarne äro »ens till sinnes» och hafva uppfyllts med en ny ifver till att gå ut och vittna för sina vänner och grannar. Själfva skolgossarna predika på gatorna och sälja böcker. Och skolflickorna, under uppsikt af någon äldre föreståndarinna, offra hälften af sin fritid till att besöka aflägsna byar, där de samla kvinnorna samt tala om Herren och bedja halfva natten. Inom sjukhus och allmänna stiftelser hafva den forna afundsjukan och disharmonien liksom bortsopats, och de, som arbeta där, samlas nu dagligen för att bedja för sina egna svaga hjärtan och Guds rikes tillkommelse. Forna fiender hafva försonats med hvarandra, gamla släktfejder hafva bilagts, spelare blifvit återupprättade, opierökare omvända och människor nyskapade. Hitintills har väckelsen hufvudsakligen verkat inom församlingen, men den sprider sig redan vidare, och den måste naturligtvis sprida sig till dem, som äro utanför, och det borde därföre detta år blifva en stor skörd.»

Från bibelkvinnoverksamheten i Tongchow-distriktet.

Som jag förr i bref omnämt, har Gud gifvit oss goda medhjälparinnor i arbetet. De draga åstad två och två till olika delar af vårt fält, och finna i allmänhet öppna dörrar och uppmärksamma åhörare. De gå till fots från by till by, förlitande sig på att Gud skall bereda dem natthärberge. En af dem, fru Djang, berättar: »En afton såg det mörkt ut för oss. Vi hade talat för en folkskara, tills skymningen föll på, men ingen hade erbjudit oss nattkvarter. Låt oss bedja Gud om hjälp, sade jag till fru Liu. När vi slutat bedja, kom en gumma, som vi förr ej sett, och började fråga efter vårt ärende, och hvart vi ämnade oss för natten. Vi veta ej än, hvar Gud vill bereda oss rum, sade jag. 'Jag är fattig, men om I viljen stanna under mitt tak, ären I välkomna', svarade hon. En annan kvinna ryckte henne då i armen. 'Hvarför skall du taga dem i ditt hem; de följa utländingarna, och hvem vet, hvad ondt de komma att göra dig och vår by'. 'Det tror jag inte på. Jag har ingenting att förlora, fattig som jag är, och skall man ej vara barmhärtig mot främlingar?' Så följde vi med till hennes hydda. 'Jag är ledsen, att jag ej har någon mat att sätta fram för er i kväll', sade hon, men vi försäkrade, att vi ingenting behöfde. Sedan sutto vi länge och talade med henne om det ena nödvändiga, frälsningen i Kristus. 'Hur skall det nu bli? Jag äger bara ett täcke', sade hon, när vi skulle gå till hvila. Jag hade min lilla flicka med och bad gumman taga henne till sig under täcket, så skulle vi andra sitta i ett hörn på kangen, och därvid blef det. På morgonen gick vår värdinna ut och lånade en liten skäppa mjöl och bakade kakor åt oss, innan vi gingo vidare. Betalning ville hon ogärna taga emot, sägande, att vår Gud, som hon hädanefter ville tillbedja, nog skulle sörja äfven för hennes behof. Vi tackade Herren, som förde oss till denna törstande själ, och hoppas hon en dag skall stå frälst därhemma.»

Fru Liu berättar från en annan resa: »En dag, då vi kommo till en okänd by, blefvo vi genast tillfrågade, om vi hörde till den sortens andlige, som gå omkring och sätta korgar öfver hufvudet på folk. På begäran om förklaring på det uttrycket, svarade en kvinna: 'Jo, härom dagen kom ett sällskap predikanter, som bland annat sade sig kunna utverka syndernas förlåtelse och gudarnas ynnest åt den, som så önskade. Det lät ju bra, och, som jag är vän till allt godt, ville jag gärna komma i besittning af sådana förmåner och fogade mig således efter deras föreskrifter. Jag blef förd ut på gården, befalldes att knäböja, och en tom mjölkorg sattes öfver mitt hufvud och behängdes med 6 fot rödt tyg och 6 fot grönt. En af dem föll på knä bredvid mig och började högt upprepa en massa böner för min välfärd.

Sent omsider tog ceremonien slut, och jag trakterade mina välgörare med det bästa huset förmådde. En bra stund efter det de gått, skulle jag hämta något ur min kista på hyllan. Till min bestörtning fann jag, att hela dess innehåll var borta jämte en del andra saker. Då gick det upp ett ljus för mig, att detta sällskap var idel bedragare, som på detta sätt fara omkring och lura lättroget folk. Om nu ni också är sådant pack, så vill då inte jag åtminstone ha med er att göra'. 'För oss behöfver ni ej vara rädd, vi skola inte sätta någon korg på er, utan bara berätta, hur ni i sanning skall få edra synder förlåtna'. 'Ja, var då så god och sitt ner och låt oss höra', och så samlades en massa folk och lyssnade till vårt tal och sång.»

Kommen i förbön ihåg våra kära systrar på deras vandringar i Mästarens ärenden! Vi skola tillsammans skörda. De ha varit ute nu en tur efter jul, och den 18 i första kinesmånaden börja vi åter bibelskolan. Ämna hålla på med den, tills jordbruket tager sin början i vår; sedan hoppas vi få resa i distriktet.

»Tjänen Herren med glädje!»

Tong-chow-fu den 18 jan. 1909.

Anna Eriksson.

Hjärtliga hälsningar till kommittéerna!

Kära missionsvänner!

Det är nu redan den 4:de i första kinesiska månaden, och jag skulle för länge se'n ha skrifvit till eder; dock »bättre sent än aldrig». Vi, d. v. s. syster Dagny Bergling och undertecknad kommo lagom hem från konferensen i Yuncheng för att hinna ordna litet för kinesiska nyåret. Sista dagarna på gamla året är en svår tid för de flesta kineser, ty då skola årsgamla skulder betalas. Kineserna tänka vanligen ej på att betala sina skulder, förr än de tvingas därtill, och vid nyåret *äro* de tvungna. Många, som ej veta sig någon råd att betala, rymma vid den tiden från sina hem eller gömma sig för att komma undan sina fordringsägare. Komma de väl öfver nyåret, äro de rätt säkra igen, och kanske får fordringsägaren sedan se sig om att han ej går miste om sin betalning. En del gäldenärer taga sig, sorgligt nog, af daga för att så komma ifrån allt. I den 12:te månaden hör man ständigt denna klagan: »Hur skall jag komma öfver nyåret!»

I fredags, den kinesiska nyårsdagen, kommo alla våra medhjälpare och tjänare till oss, uppsträckta i sina bästa kläder, för att »paj nien» (= önska godt nytt år). Vi bjödo dem på té på förmiddagen. Nyårsdagen på morgonen hade vi ett mycket godt möte med evangelisterna, tjänarna, våra kvinnor och de opiepatienter, som för närvarande vistas i asylen. Br. Bergling ledde mötet och talade öfver orden i Ebr. 13: 8: »Jesus Kristus är densamme i går och i dag och desslikes i evighet». De närvarande blefvo härvid särskildt påminda om huru allt här på jorden förändras, människor, riken, lagar m. m., och detta tillämpades förnämligast på Kina och dess närvarande förhållanden. Och i motsats härtill framhölls Jesu oföränderlighet. De församlade voro idel öra. Detta var ett ämne, som särskildt intresserade dem. I går, söndag, hade vi också mycket goda möten, ehuru ej så talrikt besökta, emedan hvar och en under de första dagarna af det nya året måste vara i sitt hem för att ta emot gäster. I dag ha vi haft några besök. Bland andra, som kommit, var äfven den nye stads-mandarinen, som just för några dagar se'n tillträdde sin befattning här. Detta var hans första besök hos oss. Han stannade rätt länge och samspråkade med br. Bergling.

Hvad som mest upptager vår tid under dessa dagar är att aflägga och mottaga besök. Vi ha redan blifvit inbjudna till flera familjer att äta »Huen-tuen», en rätt, som kineserna på denna plats mycket använda vid nyåret.

Efter nyåret, d. v. s. enligt kinesernas sätt att räkna efter den 15:de, hoppas jag kunna hålla en liten bibelkurs för kvinnor, och jag söker nu under dessa dagar förbereda mig för densamma.

Då jag i slutet af nov. efter syster Tora Westers död kom hem från Haichow, gjorde jag några korta besök i en del byar häromkring. Jag blef mycket uppmuntrad under dessa resor, särskildt var detta förhållandet på tvänne platser, där folket, både män och kvinnor, voro så villiga att lyssna. Dessutom voro de på allt sätt så vänliga emot oss. Kvinnorna sutto hos oss till långt inpå natten, och vi måste oftast be dem gå, för att vi skulle få någon tid till hvila och sömn. »Ni få komma igen i morgon», sade vi. Det gjorde de också. Vi hade knappt hunnit stiga upp, innan de kommo. Bibelkvinnan och jag höllo på att tala till dem från tidigt på morgonen till sent på kvällen. Nu kanske någon tänker, att de lärde sig mycket under dessa dagar, då de voro så ifriga att lyssna? Nej, det gjorde de nog inte. De behöfva höra samma sak om och om igen, innan de fatta eller förstå. Åtminstone är detta fallet med de flesta. Vi voro dock så tacksamma för deras uppmärksamhet. Då vi snart nog måste resa ifrån dem, vuro de uppriktigt ledsna och ville nödga oss att stanna ännu några dagar. Vi lämnade dem med löfte om att efter nyåret komma tillbaka. Det är till så många skilda platser, jag blifvit ombedd att komma, men huru räcka till öfverallt! Finns det ingen bland eder, som läsen dessa rader, hvilken vore villig att, om Herren bjuder, komma hit och hjälpa oss? Arbete finnes här mer än nog, och så är det öfverallt på vårt fält. *Hvad* hindrar dig från att komma?

Under julen hade vi väl öfver 100 gäster här. De flesta kommo på julaftonen, några en eller två dagar förut. Med tillhjälp af skolgossarna prydde jag julgranen, en cypress, under det att flere af de äldre kineserna hjälptes åt att dekorera kapellet. Så snart det blef mörkt, tändes ljusen i »gran» och lyktor, och vi samlades till möte. Flera julsånger sjöngos, hvarefter br. Bergling talade om julens betydelse och hvarför vi ha julgran. Efter ytterligare bön och sång afslutades mötet. Se'n dracks te, hvarunder julgranen också beröfvades en del af sin härlighet, som gafs till barnen. Skolgossarne, våra medhjälpare och tjänare hade strax förut fått hvar sina presenter, bestående af böcker, taflor, pennor, grifflar o. d.

Klockan sju på juldagsmorgonen hölls julotta, se'n

hade vi ett möte kl. 11.30 och ett 12.30. Båda mötena voro välsignade, särskildt det sista, då det samtalades öfver ämnet: »Huru skola vi kunna återgälda Guds nåd?»

En kvinna, hvars son, en skolgosse, döptes här i våras, kom vid julen för första gången hit till oss. Hon tycktes nöjd med sitt besök och äfven öppen för läran samt önskade vid tillfälle få komma igen. Då hon reste hem, föll hon af mulan och skadade sig så illa, att hon endast med största svårighet kunde fortsätta hemresan. Hennes hem ligger $1^1/_2$ sv. mil härifrån.

Jag fick tre dagar senare af hennes son höra om olyckan. Red då dit för att se till henne och fann, att hon brutit nyckelbenet och skadat vänstra skuldran. Jag satte till rätta benbrottet och anbefallde henne i Guds hand, hvarefter jag reste därifrån. Jag var just på väg till Yuncheng. Efter min hemkomst har jag åter besökt henne en gång. Hon var då bättre, men ej fullt återställd, emedan de, trots mitt förbud, hade tagit bort bandaget och se'n bundit om det efter sitt eget hufvud. Detta är en af de svårigheter, vi så ofta möter vid skötandet af sjuka i Kina, att de ej ta hänsyn till våra föreskrifter.

Bägge gångerna jag varit i byn, har mycket folk kommit tillstädes, och de hafva varit så vänligt stämda mot mig. De ha bedt mig komma igen så snart som möjligt och tala med dem om »läran». Jag hoppas kunna villfara deras begäran någon gång i vår.

»*Skörden är mycken, arbetarne äro få. Bedjen fördenskull skördens Herre, att han utsänder arbetare i sin skörd.*» Önskande eder Guds rika välsignelse under det nya året, förblifver jag eder ringa medarbetare i Kristus.

Hanch'eng den 25 jan. 1909.

Olga Ahlman.

Elsa Borg.

»Kommen I min Faders välsignade — —. Jag var hungrig, och I gåfven mig att äta — naken, och I klädden mig, jag var sjuk, och I besökten mig; jag var i fängelse och I kommen till mig — —. Så vidt I hafven gjort det mot en af dessa minsta, hafven I gjort det mot mig».

Ett budskap, som djupt och innerligt berör många, många i hela vårt land, ja, långt utanför dess gränser, har redan utgått; Elsa Borg har slutat sitt jordelif — den 25 sistl. febr. — nära 83 år gammal. Hennes stoft jordfästes måndagen den 1 mars i Sofia-kyrkan i Stockholm. Denna högtidliga akt var i och för sig likasom ett yttre insegel på välsignelsen af detta Jesus-lika lif, hvars inflytande endast evigheten kan till fullo uppenbara. Kyrkan ligger högst uppe på »Hvita bergen», just öfverblickande det en gång så mörka område, som Elsa Borg vattnat med tårar, och för hvars invånare liksom för så många andra nödens barn hon kämpat så mången trons och bönens kamp, arbetat så mycket i kärleken, samt uthärdat i hoppet intill sitt sista andetag.

Kyrkorådet hade, såsom ett uttryck för det sätt hvarpå det uppskattade E. B:s lifsverk i denna stadsdel, upplåtit kyrkan kostnadsfritt och bekostade äfven ringningen. Den, som var i tillfälle att beskåda och med öppen blick granska processionen, som följde den enkla kistan, kunde i sanning tacka Gud för det ärenamn »Hvita Bergens drottning», hvilket tidningarna fått uttala öfver den anspråkslösa och ödmjuka Jesu Kristi tjänarinna, hvars stoft gömdes där. Men sin Mästare lik kunde hon mer än de flesta af hans lärjungar i sanning med honom säga: »Mitt rike är icke af denna världen».

En af hufvudstadens stora tidningar säger så träffande: »Det var heller ingen vanlig »begrafningspublik», som fyllde det vackra templet — — gamla, enkla kvinnor — — små barn, helt få bemärkta personer, men många vänner, många tårade ögon, många hjärtan, öfverfulla af tacksamhet och saknad.»

I den långa processionen deltogo: trofasta *medhjälparinnor*, som vid E. B:s sida grånat i arbetet; *barnen* i ett af hemmen, såsom representanter för alla barnhemmen såväl i staden, som på landet; *skyddslingarna* från hemmet n:r 53 Värmdögatan; *eleverna* från missions- och bibelkvinnohemmen, hvarest just nu pågår den 33:dje årskursen, vid hvars slut mer än 500 kvinnor åtnjutit E. B:s trosstärkande umgänge och undervisning i Guds ord; ett stort antal *bibelkvinnor*, som kunnat bereda sig tillfälle att lämna sin post vid andra barnhem, fattiggårdar, sjukhus eller andra platser i lifvet för att få följa sin moderliga vän på hennes sista färd; och *många* personliga vänner till E. B.; representanter för de missionssällskap, hvilka sändt kvinnliga missionärer till en utbildningskurs vid Hvita Bergen m. fl.

Pastor Wadström, som kunnat följa E. B:s verksamhet ända från dess ringa början i Stockholm, yttrade vid jordfästningen bl. a. så träffande, att, ehuru E. B. hade drag gemensamma med bibelns alla ädla kvinnokaraktärer, man kanske helst ville likna henne vid Maria i att sitta vid Jesu fötter och vid Marta i kärleksfullt tjänande.

Dagen efter begrafningen samlades ett stort antal af E. B:s vänner jämte hennes medhjälparinnor, bibelkvinnor och vuxna skyddslingar på Hushållsskolan 19 V. Trädgårdsgatan till en enkel minnesfest. Därvid framhölls, att hennes hela personlighet var ett klart uttryck för »Guds nåd», och att en hvar på hennes panna kunde läsa »frid och glädje i Gud». Man kunde i sanning tillämpa apostelns uppmuntrande ord till Tessalonikerna och säga: »Vi tacka Gud för *henne*»; »Eller är icke också *hon* vår glädje och vår berömmelses krona inför vår Herre Jesus vid hans tillkommelse?» Ett par af hennes äldre vänner framhöllo med glädje, att hennes stora andliga lifsverk ej tog sin början vid Hvita Bergen. Nej, redan då hon hade sin lärarinneverksamhet i Gefle, satte hennes kärlek till de små många krafter i rörelse på söndagsskolans område, och hennes varma nitälskan för Guds verk hade inom Gestriklands Ansgarieförening tändt en eld, hvars verkningar gått vida inom denna provins. Vi påmindes vidare om den andra af E. B:s hederstitlar »Mamma Borg», som gått öfver 100-tals barns läppar. Den säger så mycket, då vi få veta, huru hon fick den. Härom skrifver hon själf vid ett tillfälle: »— — — flickan var en liten treflig tös, men också envis! Hon skrek förskräckligt vid sin ankomst hit, och flera sökte förgäfves stilla henne, men då jag slöt henne i min famn, blef hon på en gång alldeles tyst och

kallade mig *mamma*. Hon blef härigenom tongifvande i *den benämning, jag alltsedan haft af alla barnen*». (Kurs. af undert.) E. B. efterlefde bokstafligen aposteln Pauli ord »Varen icke någon något skyldige», och genom Guds nåd slutade alltid hvarje års räkenskap med någon behållning i kassan. Vi förstå, att sådant icke går utan genom bön och tro. Stora belopp hafva under den mer än 30-åriga verksamheten vid Hvita Bergen gått genom E. B:s händer. År 1907, då det nya barnhemmet, Alphyddan, vid Mölnbo järnvägsstation inrättades, uppgingo inkomsterna till nära 50 tusen kr., af hvilka omkr. 10 tusen lämnades från allmänna medel såsom fattigvårds- och fångvårdsfonder m. m., det öfriga inflöt såsom enskilda gåfvor. Hemligheten af hennes framgång yppar hon själf i efterföljande ord vid hennes sista bibelstund å Bibelkvinnohemmet, 3 dagar före hemförlofningen, med anledning af Joh. 14: 14. »*Nyckeln till hans skattkammare är att bedja i hans namn. För att utfå löftet om bönhörelse är det icke alls fråga om hvad vi tycka, utan endast hvad betydelse själfva namnet har för mig. En växel med Jesu namn på har ett outsägligt värde.*»

Må dessa ord vara ett testamente till alla dem, som älskat tros-missionen vid Hvita Bergen! Och må vi bedja Herren, att han allt fort håller sin hand välsignande öfver detta verk, som fått inpassa många juveler i vår Frälsares äre-krona, flera af dem upphämtade ur syndens och nödens allra djupaste dy. »Svenska Missionen i Kina» har en alldeles särskild anledning att nedlägga denna lilla minneskrans på Elsa Borgs graf, ty ej mindre än 7 af dess kvinnliga missionärer hafva åtnjutit hennes visa och kärleksfulla ledning å missions- och bibelkvinnohemmen vid Hvita Bergen.

Joh. H—n.

* * *

Vänner till verksamheten vid Hvita Bergen hafva trott, att en fullständig lefnadsteckning af Elsa Borg skulle blifva till mycken hjälp och välsignelse för många och önska därför, att en sådan må komma till stånd. För att få denna så värdefull som möjligt, vore önskligt, om de, hvilka innehafva bref från Elsa Borg eller stått i sådan beröring med henne, att de kunna meddela något angående hennes lif, tidigare eller senare, eller tilldragelser, som kunna vara af intresse, ville godhetsfullt ställa sådant till disposition. Det kan skriftligen eller muntligen meddelas till herr *Joh. Hedengrén*, 14 Västmannagatan 3 tr., *Stockholm*, hvilken lofvat hopsamla materialet.

På femtio års missionsarbete i Kina

kunde den vördnadsvärde biskop *G. E. Moule* i november förlidet år se tillbaka. Den 6:te i nämnda månad ägde äfven med anledning häraf en minnesfest rum i Hankow, hvarvid äfven samtidigt firades biskop Moules 80:de födelsedag.

Genom djupa vatten har dessa makars väg gått, men så har den också varit tecknad af rik välsignelse. Få torde ha vunnit sådan ingång i kinesernas hjärtan som den åldrige biskopen, något som också fick ett uttryck i de många kärleksbevis från de inföddas sida, som på högtidsdagen kommo honom och hans maka till del.

Gud fostrar de sina.

Om vi tillhöra Kristus och lämnat oss i hans hand, måste vi låta honom bruka de medel till vår fostran, som han i sin kärlek och allvishet utväljer. Vi måste låta honom använda sina egna verktyg. Hur mycket filande och skärande vi ofta behöfva! Hur skarp och hvass är icke den mejsel, som Herren stundom måste bruka! Vi höra ständigt omkring oss ljudet af hans hammare, på samma gång vi äfven höra den undrande frågan från något lidande hjärta: »Hvarför brukar du, Herre, så hvassa verktyg på mig?» Var stilla, o min vän, och kom ihåg, att, den Herren älskar, den agar han. Må vi låta Herren fostra oss efter det ideal af gudomlig skönhet, som han har för sitt öga, hvad det än må kosta vår själfviskhet, vårt högmod eller vår maklighet, Kristus verkande i oss, och vi verkande med och för Kristus — på den vägen är det, han gör oss passande att en gång stå ostraffliga inför sin Faders ansikte med fröjd.

Ingenting är för litet och ingenting är för stort att bidraga till en kristens inflytande inför en skarpsynt värld. Vi skola vara Kristi vittnen. Jesus Kristus vill fostra oss, som tillhöra honom, så att världen kan se på oss, att vi äro Guds efterföljare. Han vill fostra oss till att vara fyrtorn i en af synden förmörkad värld. Han vill genom sin Ande bereda oss till en boning åt Gud, sitt namn till lof, ära och pris.

* * *

Det är endast den korsfästa människan, som vandrar i uppståndelselif och kraft. »Den som mister sitt lif för min skull, *han skall finna det*».

* * *

Om Kristi uppståndelsekraft skall blifva uppenbarad i oss, är det nödvändigt, att vi äro medvetna om vår egen svaghet. Vi måste icke blott såsom en grundsats utan såsom *ett verkligt faktum* erkänna, att vi alls ingen kraft äga i oss själfva.

Håll dig fast vid den hand, som leder dig, äfven om det går genom djupa vatten eller i mörker. Du vet, på hvem du tror. Låt icke tanken på kommande stormväder ett enda ögonblick oroa dig! Oändlig kärlek, parad med oändlig vishet, skall lotsa dig genom hvarje trång farled, genom hvarje frestelse.

I. Alexander.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under Februari månad 1909.

N:o		Kr. Ö.	Kr. Ö
172.	Från två missionsvänner gm G. G., Motala Verkstad	15: —	
173.	E. & P. G., Göteborg	10: —	
174.	Kollekt vid Kina-afton i Ytter Lännäs prästgård d. 29 jan. 1909 gm H. B., Bollsta Bruk	11: 45	
175.	C. A., Vadstena, rabatt på H. S. Ö.	3: 75	
176.	»Tackoffer»	50: —	
178.	Kollekt vid skördegudstjänst i Heda kyrka i nov. 1908 gm A. G. W.	10: 84	
179.	Kollekt vid aftongudstjänst i Heda kyrka d. 22 jan. gm dito	20: 41	
182.	X. Y. Z.	50: —	
183.	O. P., Vreta, gm O. A. O., Östervåla	5: —	
185.	K. F. U. K:s Centralförening, till M. Björklunds underhåll gm K. M. A.	600: —	
187.	M. N., Gefle	30: —	
188.	J. S., Hästö. »Ett löfte till Herren»	25: —	
192.	Från en afliden missionsvän gm L. K., Stockholm	27: —	
193.	Från Ölstads missionskrets af Risinge mfg gm K. O. A.	45: 44	
195.	Häfryds mfg gm O. C., Nålhult, Bottnaryd	25: —	
196.	Hagg 2: 9	10: —	
197.	»Ett litet löf» från E. N., Ystad	15: —	
198.	A. F., Karlskrona, rabatt på H. S. Ö.	1: 88	
200.	A. S:s sparbössa gm G. S., Lidköping	4: 33	
201.	E. H:s dito » dito	2: 53	
202.	H. K., Sköfde, » H. D.	20: —	
203.	Sparbössemedel » S. A., Brodderud	30: —	
204.	dito från A. J., Uddevalla	10: 65	
205.	A. de B., Stockholm	50: —	
208.	Malma prästgårds syförening gm J. W. A., Malma	25: —	
209.	K. G. K., Sundsvall, rabatt på H. S. Ö.	2: 81	
210.	Landeryds mfg gm N. C., Hjulsbro	30: —	
211.	P. O. O., Månsta, gm T. L. E., Månsta, Elfdalen	5: —	
212.	Onämnd gm dito	10: —	
214.	T. L. E., Månsta	5: —	
213.	Från en barnsyförening gm T. L. E., Månsta	10: —	
215.	»Herren förser»	4: —	
216.	E. R., Gistad	10: —	
217.	Sparbössemedel från A. K. & B. H. gm H. B., Hofva	11: 50	
218.	»Ett löfte»	8: 50	
219.	L. H., Nässjö, rabatt på H. S. Ö.	4: 69	
220.	Sparbössemedel från missionsvänner i Melby, gm J. A. J., Espefall, Medalby	66: 27	
221.	Sparbössemedel från Ingelstorp och Valleberga gm F. M., Glemmingebro	60: —	
222.	Onämnd	12: —	
223.	Sparbössemedel gm C. B. von M.	1: 25	
224.	Tomastorps mfg gm A. N.	50: —	
225.	Ungdomsföreningen i Mörteryd gm A. J.	118: —	
226.	E., Stockholm	10: —	
227.	A. H., Köping	7: —	
228.	»Tackoffer» från L. L., Kristdala	4: —	
229.	Kollekt vid Kinamötet på Kullen gm A. D.	2: —	
230.	J. H., till I. Böllings underhåll, gm K. B., Göteborg	50: —	
231.	A. E. M., till I. Böllings underhåll, gm K. B., Göteborg	5: —	
232.	L. E., Sthlm	10: —	
233.	Missionsvänner i Höganäs gm S. A.	35: —	
	Transport	1,630: 30	
	Transport	1,630: 30	
234.	F. F., Nacka, Sundsvall, rabatt på H. S. Ö.	4: 69	
235.	Sparbössemedel från vänner i Västra Ryd, gm A. J. Y., Tunarp	17: 50	
236.	Från en onämnd missionsvän i Västra Ryd gm dito	2: 50	
237.	O. L., Ryd, Olskroken	10: —	
238.	S. N., Skellefteå	50: —	
239.	P. A., Rörstorp, Finspong	22: —	
240.	E. Å.	20: —	
241.	M. L. L., Helsingborg	100: —	
242.	Huskvarna Evangel. mfg gm N. O.	50: —	
243.	K. E., Bennebol, Knutby	15: —	
244.	N. O., Huskvarna, rabatt och öfverbet. på H. S. Ö.	5: 94	
245.	K. F. U. M:s missionskrets, Göteborg, till I. Böllings underhåll, gm P. E.	78: —	
246.	K. F. U. M:s missionskrets, Göteborg, till Andrew Ericsons underhåll, gm P. E.	100: —	
247.	Kollekt i Borensberg d. 11 febr. gm O. Å., Askeby	10: —	
248.	G. T., Ulricehamn	45: —	
249.	Onämnd, vid bönemötet i kyrkan vid Floragatan d. 23 febr.	25: —	
250.	E. W., Stockholm	30: —	
251.	C. J. S., Johanstorp, Smedstorp	10: —	
252.	Missionsvänner i Källunge, Vallstena, gm A. B.	70: —	
253.	Syföreningen i Vallstena gm dito	15: —	
254.	O. & H. K., Lund. »Blanka pengar och ettöringar»	8: 50	
255	L. gm A. K., Linköping	5: —	
256.	H. gm dito	7: —	
257.	Af Peter Janssons donationsfond gm E. Y., Aneby	10: —	
258.	T. N., Gustafsberg	10: —	
259.	F. v. M., »Ett tackoffer»	10: —	2,361: 43

Särskilda ändamål:

N:o		Kr. Ö.	Kr. Ö.
177.	Jungfruföreningen i Naglarp, i Näfvelsjö församling, till fru Shihs underhåll	115: —	
180.	A. T., Helsingborg, kvartalsbidrag för Lui-Hsi-Sheng	12: 50	
181.	P. B. H., halfårsunderhåll för Chou-Hu-Kang	27: 50	
184.	Daggryningen i K. M. A., till flickskolan i Puchow	500: —	
186.	Från vänner i Björnö, till arbetet i Sinan gm M. H.	20: —	
189.	S. T., Simonstorps Gård, Sörby, till infödd evangelist	200: —	
190.	N. K. och L. H., Kristiania, till en bibelkvinnas underhåll	50: —	
191.	»A. H:s minde», till en bibelkvinnas underhåll, gm L. H.	50: —	
194.	I. L., Stockholm, till infödd evangelist	15: —	
199.	E. V., Stockholm, till Fuh-hsings underhåll	50: —	
206.	S. J., Örebro, till Li-Chao-Tais underhåll	150: —	
207.	Från »Klöfverbladet», Örebro, till en gosses underhåll	60: —	1,250: —

Summa kr. under febr. 3,611: 43
Under jan. månad kr. 10,684: 48

Under jan. & febr. månader kr. 14,295: 91

Med varmt tack till hvarje gifvare.

»Och rättvisa skall vara hans länders bälte, och trofasthet bältet om hans höfter». Es. 11: 5.

Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget, Stockholm, 1909.

N:r 7. 14. Årg. 1 April 1909. Pren.-pris 1: 35.

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

以便以設耳 耶和華以拉

Utgifvare: m. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

nehåll: För högtiden. — Ungdomen och offertanken. — Församlingens kallelse. — Hvad skall Herren tänka. — Från en af våra infödde medhjälpare. — Brefafdelningen. — Från andra missioner. —. En kinesisk Natanael. — Bönens kraft. — Via Sibirien. — Ett tack.

För högtiden.

Kristi dyra blod.

Det är vid foten af Jesu kors, som vi få se hans dyrbara blod strömma från händer, fötter och sida. Blodet är »*dyrbart*» på grund af dess kraft att *återlösa* och *försona*. Genom detsamma är försoning vunnen för våra och hela världens synder; vi äro friköpta från lagen; vi äro försonade med Gud genom hans Sons död.

Vidare är Kristi blod dyrbart, emedan det kan *rena;* det »renar från all orättfärdighet». »Om edra synder än äro blodröda, så kunna de dock blifva snöhvita». I kraft af Jesu blod finnes hos den troende hvarken fläck eller skrynka. O, dyrbara blod, som genom att aftvå den öfverflödande synden, gör oss rena och ställer oss fram inför Gud, benådade i den älskade, fastän vi på så många sätt varit upproriska. Kristi blod är äfven »dyrbart» på grund af dess *bevarande kraft.* Bakom de blodbestrukna dörrposterna äro vi trygga, och fördärfvaren kan ej nå oss där. Må vi ej förglömma, att grunden för vårt bevarande är, *att Gud ser* blodet. Detta är en tröst för oss, när vår trosblick är omtöcknad, ty Guds öga ser alltid klart. Kristi blod är »dyrbart» äfven därigenom, att det *helgar.*

Samma blod, som rättfärdiggör genom att borttaga synden, har i fortsättningen kraft att stärka den nya naturen och föra den framåt till syndens underkufvande och till fullgörande af Guds vilja. Det finnes ingen kraft till helgelse, så stor som den, hvilken strömmar till oss genom Kristi blod. Och »*dyrbart*», outsägligt dyrbart är detta blod, emedan däri ligger *seger.* Det är skrifvet: »de öfvervunno för Lammets blods skull». De kunde inte annat än segra. Den, som kämpar i Jesu blods kraft, vet ej af nederlag.

Jesu blod! I dess närhet dör själfva synden bort och döden upphör att vara död, himlens portar springa upp. Vi gå framåt, segrande och för att segra, så länge vi förtrösta på dess kraft.

Jag vet, att min Förlossare lefver.

Själfva »märgen» i Jobs hugsvalelse ligger i det lilla ordet »*min*» — »*min Förlossare*» samt i själfva det faktum, att Förlossaren lefver. O, att få syn på en lefvande Kristus! Vi måste äga honom, innan vi kunna fröjdas i honom. Hvad betyder guldet för mig, så länge det är kvar i grufvan? Det finnes tiggare i själfva guldlandet Peru och brödlösa i Kalifornien. Det är guldet i min börs, som kan afhjälpa min nöd, emedan jag då är i stånd att skaffa mig det bröd, jag behöfver. På samma sätt: Hvad vore en förlossare, som ej kunde återlösa mig, eller en blodshämnare, som aldrig hämnas mitt blod? Hvad nytta hade jag af en sådan? Gif dig ej tillfreds, förrän du i tron kan säga: »Ja, jag kastar mig på min uppståndne Frälsare. — Han är min». Kanhända du håller fast honom med en darrande hand; du anser det nästan som förmätenhet att säga: »Han lefver som min Förlossare». Kom då blott ihåg, att om din tro endast vore stor som ett senapskorn, så ger denna tro dig rätt att säga så. Men det finnes ännu ett ord här, som är betecknande för Jobs starka tillförsikt: »*jag vet*». Att säga »jag hoppas, jag tror» är trösterikt, och tusenden af Jesu hjord torde knappast någonsin komma längre. Men för att hinna fram till hugsvalelsens ljuflighet måste du kunna säga: »jag vet». »Om», »men» och »kanhända» skola med visshet döda både frid och tröst. Tvifvel äro hemska följeslagare under tider af sorg. De stinga själen som getingar. Den minsta tvekan, huruvida Kristus är min, är som ättika, blandad med

dödens galla. Men om jag vet, att Jesus lefver för min skull, då är själfva mörkret icke mörkt för mig; ja, natten lyser som dagen. Men om Job, som lefde så långt före Kristi kommande till jorden, kunde säga: »Jag vet», borde vi väl tala med mindre visshet? Gud förbjude dock, att vår förvissning vore blott en tom inbillning. Må vi se till, att grunden för vår förtröstan är säker, så att vi ej bygga på ett falskt hopp. Men låtom oss sedan icke nöja oss med blotta »grunden», ty just högre upp i byggnaden är det, som vi hafva den vidsträcktaste framtidsutsikten. En *lefvande Återlösare*, som jag *vet* vara *min*; det är en outsäglig glädje.

C. H. Spurgeon.

Ungdomen och offertanken.*

Offertanken ligger djupt nedlagd i människohjärtat. Dess former och föremål kunna växla, men inom alla folk återfinnes den och kommer till uttryck i deras religiösa och sociala lif. Då våra hedniska förfäder blotade till Odin, Tor och Frej, då nutidens hinduer frambära offer till Kali, Visjnu, Siva, Krisjna eller Ganésj och hvad allt deras gudar heta, eller då man står i templen i Japan och Kina och hör skramlet af de penningar, som nedläggas i offerkistorna, så är det samma behof, som öfvervägande gör sig gällande: behofvet af att göra sig gudarna bevågna, att liksom köpa sig en förmån eller afvända en olycka.

Djupare och mångsidigare äro de människohjärtats behof, som ge sig tillkänna inom Israels folk, det folk, som Gud utvalt för att på det i särskild mening uppenbara sin nåd och vishet. Fostradt af hans Ande hade det fått ögonen upp för *synden* och förstod, att det behöfdes en försoning, innan syndaren kunde nalkas den helige Guden. Så framburos i Israel otaliga offerdjur, på hvilkas hufvud folkets eller den enskildes synder öfverförts genom handpåläggning. Först därefter kunde israeliten träda fram inför Gud med sitt spisoffer såsom ett friviljeoffer och med sitt tackoffer.

Århundradena igenom fortgick denna offertjänst, om hvilken det dock heter (Hebr. 9: 9, 10), att dess gåfvor och offer icke kunna till samvetet fullkomna den, som förrättar gudstjänsten, utan endast äro köttsliga stadgar, pålagda intill tiden för en *bättre* ordning. Det är i denna bättre ordnings tid, som vi lefva, sedan Kristus har kommit och utplånat synden genom sitt offer (Hebr. 9: 26). »Med ett enda offer har han för beständigt fullkomnat dem, som varda helgade» (Hebr. 10: 14). Om sålunda den, som i tro på Kristus blifvit delaktig i hans försoningsoffer, icke längre har att frambära offer för synd eller behöfver att liksom köpa sig förmåner af Gud, så har han icke därmed kommit bort från allt, hvad offer heter. Det är två slag af offer, som det är hans rätt och plikt att frambära: *tackoffret*, om hvilket Hebreerbrefvets författare säger: »Låtom oss *alltid* till Gud frambära lofoffer, det är frukt af läppar, som prisa hans namn» (Hebr. 13: 15), och *heloffret*, om hvilket Paulus säger: »Så förmanar jag nu eder, mina bröder, vid Guds barmhärtighet, att I frambären edra kroppar till ett offer, som är lefvande, heligt och Gud behagligt, eder förnuftiga gudstjänst» (Rom. 12: 1).

Då det i sist anförda ord heter, att vi böra frambära våra *kroppar* som ett offer, innebär det efter min mening, att hela vårt lif skall ställas in under den synpunkten, att vi helt höra Gud till, ty kroppen är själens boning, genom den måste allt passera, som skall vare sig nå fram till själen från yttervärlden eller nå fram till yttervärlden från själen. Den tanke, du tänker, får gestalt i orden, som dina läppar uttala eller dina fingrar nedskrifva, och i det, dina händer utföra. De intryck, som du släpper in i din själ, komma genom ögat eller örat. Allt står i det närmaste sammanhang med hvartannat. Det är därför oförnuftigt att tala om att lämna Gud sitt hjärta men samtidigt låta sin kropp och dess lemmar och förmögenheter förblifva i djäfvulens våld. Men det är förnuftigt att lämna sig helt åt Gud med ande, själ och kropp. Det är förnuftigt, ty Gud har rätten till oss både såsom den, som skapat oss, och såsom den, som återlöst oss. Det bör vara vårt hjärtas innersta behof att bringa honom den tacksamhetens hyllningsgärd, som utgöres af vårt hela väsens hängifvenhet. Det är förnuftigt därför, att endast så vinnes den harmoni och enhet i vår karaktär, som är villkoret för verklig lycka och kraft. Det är förnuftigt, ty endast så bli vi redskap i Guds hand till förnyande af den värld, i hvilken vi äro satta.

Och det är förnuftigt att göra detta öfverlämnande eller frambärande i unga år. Omfattande undersökningar ha lagt i dagen, att flertalet varaktiga omvändelser äga rum före 20 års ålder. Alldeles visst är, att de flesta, som gjort en betydande insats i Guds rikes utveckling vare sig på hednafälten eller i hemlanden, varit sådana, som lämnat sig åt Gud i unga år. Martin Luther blef omvänd vid 22 års ålder. Grefve von Zinzendorf var icke mer än 18 år, då han med några skolkamrater stiftade den s. k. Senapskornsorden, som blef en föregångare till Brödraförsamlingens underbara, öfver hela världen utgrenade missionsverksamhet. Från vårt eget land kunna vi tänka på C. O. Rosenius, som vid 15 års ålder kom till denna afgörelse. Bland missionärer erinrar jag mig den utomordentligt rikt begåfvade Henry Martyn, som vid 21 års ålder blef omvänd till Gud. Det skedde 1801 i Cambridge, där han vistades som student, omgifven af rationalism och gudlöshet, som då rådde i långt högre grad, än hvad vi nu för tiden ha skäl att klaga öfver. Kyrkorna stodo nästan tomma och en lefvande förkunnelse af Guds ord var ytterst sällsynt. »Gud vare tack», skrifver den unge matematikern, »att jag fått erfara, att Kristus är Guds kraft och Guds vishet». Ehuru missionen på den tiden var nästan obekant och betraktad med det största förakt, och oaktadt det var förenadt med de största svårigheter att ens uppnå ett hednaland, än mer att där börja mission, och slutligen oaktadt hans fädernesland befann sig i den största nöd, kände han sig manad att frambära sitt lif på missionens altare. Han tvekade icke ett ögonblick att vända ryggen åt de lysande framtidsutsikter, som öppnade sig för honom i hemlandet utan gick åstad och gaf sitt lif i tjänande kärlek. »Må jag förtäras af nitälskans eld», är ett ord af honom, som

* Föredrag af d:r K. Fries vid missionskretsens i K. F. U. M årsfest i Stockholm söndagen den 7 mars 1909.

sant tecknar hans korta lefnadslopp. 32 år gammal fick han sluta sitt arbete. Men hans minne lefver i Persien och Indien, och hans föredöme har eldat hundraden af studenter — ej mindre än 469 sådana från Cambridge, Henry Martyns universitet, där en sal än i dag bär hans namn — hafva följt i hans spår, bland dem några af det senaste århundradets främste missionärer.

Utan tvifvel var det många, som, då Henry Martyn ville gå ut, uttalade Judasorden: »Hvartill denna förspillning?» (Matt. 26: 8, Joh. 12: 6).

Utan tvifvel är det mången ung man och ung kvinna, som hört Herrens kallande röst och i sitt hjärta förnimmer, att han eller hon borde följa maningen, men: »Inte skall man väl kasta bort sitt lif», lyder Judasrösten så frestande. Världen leker så lockande, i all synnerhet i ungdomen, innan man hunnit vinna den erfarenhet af lifvet, som tar bort en smula af glansen. Man tror så gärna, att allt är guld, som glimmar, och guldet vill man äga. Ju närmare det ligger och lockar, dess starkare är frestelsen att sträcka ut handen efter det och låta lifvet bli en jakt efter guldet, vare sig man fattar detta ord i dess bokstafliga betydelse eller som symbol för den världsliga njutningen.

Vi tänka så ofta, då vi tala om offer, på att det innebär att afstå från något och »uppoffra», att vi glömma den egentliga betydelsen att frambära och öfverlämna något åt en kärleksfull Fader, som vill oss väl, och som vill bruka vår kraft till det bästa för oss och andra. Men äfven om det innebär »uppoffring» — borde vi icke villigt bringa offret?

Det berättas om en hindukvinna från den tid, då människooffer ännu icke voro förbjudna i Indien, att hon hade två barn, en liten flicka, som var blind, och en liten vacker, välskapad gosse. En hvar, som känner förhållandena i Indien, vet, med hvilken förkärlek hon skulle omfatta honom, redan därför att han var gosse. Men då hon skulle frambära ett offer åt sin gud, valde hon gossen. Då någon uttryckte sin undran däröfver, svarade hon: »Skulle jag icke offra åt min Gud det bästa, jag har?»

Och vi, som icke ha att frambära offer åt en grym och hård Gud, vi, som icke offra i denna kvinnas blinda afsikt att beröfva oss själfva något, utan i syfte att nå något för andra, skulle vi vara mera själfviska?

Hvad säger Herren Jesus? »Den, som älskar sitt lif, han skall mista det, men den, som hatar sitt lif i denna världen, han skall bevara det till evigt lif. Om hvetekornet icke faller i jorden och dör, så förblifver det allena, men om det dör, bär det mycken frukt» (Joh. 12: 25, 24). Detta är ett förnuftigt offrande. Den, som ser landtmannen strö ut säden i jorden och icke känner lifvets lagar, skall säga, att det är en oförnuftig förspillning. Men den, som vet, att det lefvande sädeskorn, som lägges ned och synes dö, står upp igen i mångfaldigadt och rikare lif, han säger, att det är en förnuftig handling. Henry Martyns lif lades ned som ett hvetekorn i jorden, men det har burit frukt, och det bär frukt den dag, som i dag är. Horace Pitkin lade ned sitt lif under boxaroroligheterna år 1900 i Norra Kina. Hans sista ord till en trogen tjänare var: »Säg lille Horaces mor (som med den lille sonen var i hemlandet), att hon skall säga honom, att hans faders sista önskan var, att han, när han blifvit 25 år gammal, skall gå ut till Kina som missionär». Det låter icke som den missräkning, hvilken kommer af oförnuftigt handlande. Horace Pitkin var en af de mest begåfvade af 3,700 studentfrivillige, som utgått från Amerikas universitet. I alla länder har den studerande ungdomen börjat lyssna till maningen: »Frambären edra kroppar till ett offer, som är lefvande, heligt och Gud behagligt, eder förnuftiga gudstjänst».

För tre år sedan hade jag förmånen deltaga i en konferens för »Studentfrivilligrörelsen» i Amerika. 4,200 personer, däraf öfver 3,000 studenter, voro samlade. På den sista, den femte, mötesdagens afton var tillfälle beredt åt c:a 100 utgående studentfrivilliga att i några ord angifva, till hvilket land de skulle begifva sig, och skälet, hvarför de ginge. En af dem uppmanades af ordföranden, mr John R. Mott, att något utförligare redogöra för sina erfarenheter. Under djup rörelse berättade han då, hurusom han, som hatade kristendomen af innersta hjärta, begifvit sig till universitetet för att skaffa sig vapen i händerna till att så mycket kraftigare bekämpa kristendomen. Redan under den första terminen lärde han dock känna två unga män, af hvilka den ene nu är missionär, den andre K. F. U. M.-sekreterare, hvilkas helgade lif bar ett sådant vittnesbörd om kristendomens sanning, att han måste sträcka vapen och själf blifva en kristen, ja, han kände, att han måste blifva missionär. Då han meddelade sin fader detta, fick han till svar, att, om han icke genast sloge sådana griller ur hufvudet, kunde han icke påräkna något vidare understöd från hemmet för fullbordande af studierna. Han tvekade icke i valet mellan att lyda sin himmelske eller sin jordiske fader. Han tog tjänst som kusk i en rik familj och förtjänade så de medel, han behöfde, för att afsluta sina studier. Under tiden hade hans fader dött, hans mor och syster hade blifvit omvända till Gud. Själf stod han redo att gå till Kina. Då min hustru och jag voro där för två år sedan, träffade vi honom och funno honom lycklig i sitt arbete, där han redan hunnit göra en värdefull insats såsom sekreterare i K. F. U. M:s studentafdelning.

Men på missionsfältet är rum för krafter af alla slag, ej blott för de akademiskt bildade. Vid sidan af studentfrivilligrörelsen har först i Amerika, sedan i andra länder uppstått en rörelse, som på svenska skulle kunna kallas: »De ungas missionsrörelse». Den afser lika litet som studentfrivilligerörelsen att på egen hand drifva mission, men så mycket kraftigare arbetar den på att stärka de bestående missionsorganisationerna och förse dem med personliga krafter, penningemedel och det stöd, som ligger i förbönen. Tyvärr har jag icke haft tillgång till någon fullständig statistik vare sig öfver anslutningen till denna rörelse eller de finansiella resultaten af dess verksamhet. Endast ett par detaljuppgifter ha kommit under mina ögon, hvilka dock gifva någon föreställning om dess utbredning och kraft. I England hade genom af denna rörelse anordnade missionsutställningar influtit under ett år i nettobehållning af inträdesavgifter c:a 75,000 kronor. Utom den undervisning, som gifves på detta sätt, sprider rörelsen missionskunskap genom de förträffligaste studiehandböcker, och de bruka dem äfven flitigt. I Amerika spred denna rörelse under år 1907 tillsamman 143,592 ex. af dessa handböcker och öfver 2 miljoner ex. af andra trycksaker rörande missionen. I dess missionsstudiekretsar deltogo samma år 175,000 medlemmar. Det

är således ett intresse, som beror, icke blott af en hastigt uppflammande hänförelse, utan som hvilar på lugnt och grundligt studium, och som därför kan väntas blifva verkligt bärkraftigt. I vårt land ha inom de flesta kristliga ungdomsorganisationerna uppställts som mål att insamla medel till underhåll af en eller flere missionärer. Så underhåller (så vidt jag kan erinra mig) Sv. Miss. Förb:s ungdomsrörelse 7, Evang. Fosterl. Stiftelsens 5, K. F. U. M. 4, Studentmissionsfören. i Uppsala 1 och den med K. F. U. K. samarbetande organisationen K. M. A. en mängd. Äfven statskyrkans ungdomsrörelse har börjat upptaga detta på sitt program.

Men oberoende af alla rörelser och organisationer finnas otaliga unga och gamla, som frambära offer för missionen på Herrens altare. Det sker än i dag, hvad som Paulus omtalar (2 Kor. 8:2): »under mycken bedröfvelse och lidande har deras öfverflödande glädje och deras djupa fattigdom flödat öfver, så att de rikligen gifvit i enfald».

Just i dag räcktes mig en berättelse, som så klart belyser detta, att jag till slut ber att få meddela den: I Newyork lefde för en del år sedan en blind ung kvinna, så fattig, att hon endast med största svårighet kunde lifnära sig med att binda kvastar. Det mesta hon kunde förtjäna, var 7 kr. i veckan. Hennes bostad var fuktig och kall och långt ifrån hälsosam. Det var icke lätt för henne att, blind som hon var, skaffa sig de matvaror, hon behöfde för sitt enkla hushåll, men dock höll hon allt i ordning omkring sig, och frågade någon, om hon icke vore olycklig, ensam och öfvergifven som hon var, så svarade hon med förvåning: »Olycklig? Nej, jag är aldrig olycklig, aldrig ensam, ty Jesus är hos mig», och i det hon lade handen på en bibel med blindskrift, tillade hon: »Denna bok är min tröst. Här kan jag läsa om Guds välsignade löften och om hans stora kärlek till oss. När jag tänker på Guds barmhärtighet mot mig, hvarför skulle jag vara olycklig?» Ehuru denna fattiga, unga kvinna arbetade på det strängaste för att vinna ett torftigt bröd, gaf hon alltid något i kollekten i den kyrka, som hon brukade besöka, dit en stadsmissionär plägade ledsaga henne till gudstjänsten.

En afton hölls missionsföredrag. Vid dess slut stannade hon kvar och bad den missionär, som talat, följa med sig hem. Med glädjestrålande ansikte tog hon fram en sedel, i värde motsvarande en fem-krona och bad att få lämna den som bidrag. Missionären ville icke taga emot den, utan sökte öfvertala henne att behålla dessa penningar, som hon så väl behöfde själf. Men hon sade: »Beröfva mig icke min glädje. Jag vet, att det är litet, men dessa pengar har jag samlat slant för slant, och för hvarje öre, jag lagt af, har jag bedt till Gud. Med denna sedel följa många, många böner, att den må tjäna Guds sak till framgång Det gör mig så lycklig att få vara med och främja hans rike».

Missionären lade sedeln i en särskild afdelning af sin plånbok, och hvarthelst han begaf sig, fick den tala om den blinda flickans tro och kärlek och blef ett medel att mana många till efterföljd. Och vi —? De flesta af oss, sannolikt i långt »lyckligare» villkor än denna unga kvinna, äro säkert långt mindre lyckliga och gifva säkert långt mindre i proportion och låta helt säkert våra gåfvor åtföljas af långt mindre bön. Vi behöfva höra apostelns maning om att frambära oss själfva till ett offer, som är lefvande, heligt och Gud behagligt — vår förnuftiga gudstjänst.

Strax innan vi lämnade Kina, besökte min hustru och jag Peking och träffade där en mycket sympatisk infödd professor vid »Peking university». Han berättade, att han ungefär ett år tidigare vid ett tillfälle för sina elever framhållit vikten af att Kina evangeliserades af sina egna söner, främst af sina bildade söner. De bland dem, som önskade ägna sitt lif åt sådan tjänst, uppmanades att möta honom i en viss lärosal på viss tid. Då han kom, fann han ett 40-tal samlade. Han sade: »Mina vänner, Ni torde ha missuppfattat mig. Jag inbjöd inte hvem som helst utan endast dem, som verkligen ville ägna sitt lif åt evangelii tjänst, med afstående från de stora förmåner, som torde stå er öppna i följd af edra kunskaper på skilda områden». »Ja, men det vilja vi», svarade de. Dessa bildade ett »studentfrivillig-förbund» och uttalade sin afsikt i följande ord: »Jag helgar härmed min kropp och själ och allt åt Gud till lydnad för hans bud, följande hans maning att leda människor från mörkret till hans underbara ljus. Det är min önskan att följa Guds vilja oföränderligt hela lifvet igenom. Om någon frestelse möter mig, må Gud påminna mig om detta löfte. Skulle jag falla i frestelsen, må Gud befria mig och tukta mig. Om jag skulle bryta detta löfte, må Gud straffa mig. Må Gud skänka mig sin Helige Ande till ledning under hela mitt lif.» Vid tiden för vårt besök sade prof. Chen, att 138 undertecknat denna förklaring, och icke en enda hade svikit sitt ord.

Är icke detta ett belysande och sporrande exempel på, huru ungdomen bör och kan uppfatta offertanken?

Församlingens kallelse.

Ärkebiskopen af Canterbury har tillika med 242 biskopar af Englands kyrka i sitt budskap från den femte biskopliga konferensen, hvilken hölls i Lambeth 1908, kraftigt betonat, att församlingen är kallad af Gud till helig tjänst för *hela* mänskligheten. »Genom tydliga tecken», säger han, »äro vi förvissade, att Gud i sin nåd har fört oss till en klarare insikt om vår plikt mot dem, som ej hafva hört Kristi evangelium. Man behöfver ej längre uppträda till försvar för missionen. Dess värde erkännes af statsmän, ämbetsmän och i regeringens rapporter.

Men missionen kräfver, att vi skola för den offra det bästa, vi äga. Att gifva bara pengar är ej tillräckligt. Med sådana möjligheter, som ligga öppna för oss, behöfva vi, ja, vi begära personliga krafter, män och kvinnor, som brinna af heligt nit för Kristus, personer med förmågor, kunskaper, hälsa och kraft, sådana som fått en omsorgsfull fostran för denna den högsta och ädlaste af alla mänskliga uppgifter.

Vi måste gifva det bästa åt Gud. Få dessa ord rum i våra hjärtan, skall det ej längre saknas hvarken medel eller krafter, och det heliga kriget, som nu börjar föras lamt, skall åter tillföras ny eld och ny kraft.»

"Hvad skall Herren tänka?"

»Studenterna i Kina är ett fält, moget för skörd» skrifver en missionär från södra Kina. Under 1908 nödgades han af brist på utrymme och på lärarekrafter neka omkring 200 unga män inträde i den missionsskola, han förestår.

»Den studerande ungdomen», skrifver han, »önskar att ställa sig under kristna lärares ledning, att besöka de kristna gudstjänsterna och bibelklasserna och att betala fulla skolafgifter. Men jag har nödgats sända dem till skolor, där Kristi namn ej nämnes, där det svaga ljus i sanningen, de äga, i många fall släckes i synd, och hvarifrån de kanske skola utgå som motståndare och fiender till Guds heliga sak. Då jag måste neka dem, den ene efter den andre, inträde i vår kristna skola, och jag betraktade deras ifriga, öppna blick och hörde deras enträgna bön: »men kan ej rum beredas åtminstone för en till», kunde jag ej annat än undra, hvad änglarne skola tänka, hvad Herren själf skall tänka. Därpå är jag viss: ett sådant sakernas tillstånd får ej fortsätta. Får det fortsätta, skall Herren draga sin välsignelse från oss.»

Från en af våra infödda medhjälpare.

Tidningens läsare erinra sig, att br. Anderson sistlidne höst höll en bibelkurs i Yongning. Efter kursens slut beslutades, att portvakten Cheo skulle hålla dylika kurser i några byar däromkring för sökare och för dem af de troende, som varit förhindrade att bevista bibelkursen i staden. Sina erfarenheter vid dessa beskrifver Cheo i följande bref:

»Vördnadsfullt vill jag härmed sända missionärerna Beinhoff, Anderson, Anna Janzon och Ebba Burén detta meddelande.

Må vår himmelske Fader för Jesu Kristi skull förena oss till ett genom den Helige Ande, att vi i Kristus må evigt njuta ro och hvila. Må vi efter hans rådslut vandra på den väg, vi böra vandra, och af honom brukas i enlighet med hans härliga vilja.

I Heo Yuan U'eo, Ch'eng teo ts'un och Ioh Chuang ts'un har eder broder i Herrens tjänst sett Guds härlighet och Herrens kraft uppenbarad, och i någon liten mån har jag fått se, huru stor Herrens långmodighet är mot de ljumma, skrymtaktiga och hårdhjärtade, och huru djupt han i sitt hjärta sörjt och lidit öfver dem. Därför har också eder broder natt och dag anropat, åkallat, tackat och lofsjungit vår Gud, som förmår att frälsa.

Därför skrifver jag nu detta bref för att bedja eder alla att med mig i endräktigt hjärta tacka och bedja Herren för församlingarna på ofvannämnda ställen.

Jag beder då eder först tacka och bedja Herren för församlingen i Heo Yuan U'eo, emedan där, om ock denna gång antalet ej var så stort, dock både medlemmar och sökare gräto och bådo, och de ljumma och skrymtaktiga bekände sina synder.

Så beder jag eder vidare att tacka och bedja för Ch'eng teo ts'uns församling, emedan där, fast antalet ej var så stort, dock Herren i sanning var ibland dem och uppenbarade sin stora makt och afslöjade sin härlighet. Ibland dem var det några män, som blefvo berörda af Anden och natt och dag med brinnande hjärtan forskade i den Heliga Skrift, nätterna igenom samtalande med hvarandra och rannsakande, ända tills dagen grydde. Hela dagarne läste de eller begrundade Skriftens sanningar eller sjöngo. Men icke blott så, utan där hände flera gånger, att några under smärtfull gråt bekände sina synder och bådo om förlåtelse. På Herrens dag blef hela mängden så berörd, att allesammans utbrusto i gråt. De gräto och klagade, så att de omöjligen kunde under sången hålla melodien. Under bönen och bekännelsen af synd stödde de sig med armarna mot bordet, och deras kroppar darrade därvid så häftigt, att t. o. m. bordet skakades. Vid det tillfället brast jag först ut i gråt, men då vi hade sjungit halfva sången (n:o 155), brast äfven hela församlingen ut i gråt. Mitt ämne, som jag beredt mig på för mötet, hade jag intet bruk för.

På grund af detta beder jag eder enträget att endräktigt tacka Gud för hans nåd och prisa Herrens namn. På denna plats kommo visserligen skrymtarne och de hårdhjärtade ej till mötet. Jag beder dock eder att allvarligt ropa och bedja Herren bevisa dem nåd, i hopp om att de må bli frälsta.

Så beder jag eder att för församlingen i Ioh chuang med rop och åkallan utbedja nåd för dem af Herren, att han måtte på rikaste sätt bevisa dem barmhärtighet, emedan där till en början blott tvänne män kommo till bibelkursen. Sedermera var det några, som kommo och gingo, och vidare var där några ljumma och hårdhjärtade, hvilka jag några gånger inbjöd till mötet, men som ej ville komma. Andra kommo till mötet, men sutto ej stilla, och så gingo de sin väg. Så ljumma och hårdhjärtade män har jag aldrig sett, och därför beder och ropar eder broder mycket ifrigt till Herren för dem, och jag beder också eder alla att för dessa olyckliga, öfver hvilka vi väl må sörja, endräktigt sucka, klaga, åkalla och bedja vår barmhärtiga, allsmäktige Herre, vår Gud. Må du, o himmelske Fader, återväcka din församling, att ditt heliga namn ej vidare må smädas af människor! Mina ögon se till dig, Herre, att din församling må blifva uppfylld af din Helige Ande. Må du, allsmäktige, helige Fader, genom din Ande vara i din församling, och Herrens verk sålunda utföras, att vi alla må uppfyllas af Herrens fröjd och frid, och att vi i Herren förenade och i gemenskap med Kristus må få hjärtat fylldt och sinnet tillfredsställdt och sålunda bli delaktiga af den glädje, som ingen kan frånröfva oss. Detta är, hvad jag med tacksamt hjärta åstundar och beder.»

Från stationerna.

Hancheng. »Vid höstens stora missionsmöte döptes 11 personer. Före mötet hölls bibelklass med dopkandidaterna och efter mötet en två veckors bibelklass med

kvinnorna. Flera kvinnor löste sina fotbandage. Sådant steg tages ej utan mycken inre kamp, ty det innebär att taga korset på.»

Fru Bergling »har ledt det löpande arbetet bland kvinnorna, haft tre klasser med dem hvarje vecka, ledt bibelkvinnornas verksamhet» o. s. v. Då br. Bergling ofta varit ute på missionsresor, har hon dessutom haft stationen på sin lott. — Det är ett oerhördt kräfvande och drygt arbete, som i allmänhet faller på en missionärshustrus lott. Gifve Herren förstärkning, att ej de, som bära dagens tunga därute, må digna! — Förutom resor tillkommer omsorgen för de olika *verksamhetsgrenarne*. *Skolan* har i medeltal haft 14 elever. I viss mån har nog den omständigheten, att br. Bergling omöjligen kunnat få tid att undervisa, medverkat till att några af de större eleverna lämnat skolan. För de yngre har den kinesiske läraren gjort ett godt arbete. Dock synas behofven oafvisligen kräfva, att missionen upprättar en eller flera fortsättningsskolor.

»Tre *opieasyler* för män och två för kvinnor hafva varit i verksamhet under hösten. Patienterna hafva nästan alla varit djupt sjunkna i lasten, och därför har denna verksamhet tagit mycket af tid och arbete i anspråk.

Kolportörsverksamheten har under hösten bedrifvits af tre personer. För närvarande verka de alla tre i ett nytt distrikt norr om oss, hvarest förut ingen budbärare funnits. Ehuru Herren lagt detta distrikt på mitt hjärta, har missionen ännu icke kunnat bevilja mig medel att upptaga regelbunden verksamhet där.» — Hvar finnas skaffarne?

»*Tält- och evangelistverksamhet* har bedrifvits som förut. Bröderna äro hoppfullare än någonsin.

Stations- och utstationsverksamheten har pågått som vanligt med predikan och bibelklasser hvarje söndag. Med ett förökadt antal utstationer finna vi det rätt svårt, då 3 eller flera kinesiska bröder äro stadda på missionsresor, att finna lämpliga krafter för hvarje plats.

Gatukapellverksamheten har fortgått med offentliga möten fyra kvällar hvarje vecka. Morgon- och aftonbön hålles i kapellet hvarje dag; den senare ej sällan besökt af 20—30 utomstående. Dessutom stå kapellets dörrar öppna för alla från dagens inbrott tills sent på kvällen, och tékannan står alltid rykande, färdig för traktering af hvarje gäst.

Församlingen har i år förökats med 33 nya medlemmar. På våren grundade församlingen en fond för de fattiga, och sedan har också en fond grundats för evangelisationsarbetet. Det har varit för oss en verklig uppmuntran, att församlingen ändtligen, dock icke utan stor uppoffring, kommit därhän, att den börjat underhålla en egen arbetare. Må Herren blott gifva den nåd att hålla ut i försakande och tjänande kärlek.

Utvidgning af tältpluggarne har ock förekommit. Under oktober upptogs regelbundet arbete i staden Chenghsien med opiesasyl- och gatukapellverksamhet. I början spordes mycken oro i sinnena, men efter ett ingående samtal med stadens borgmästare, och sedan Hanchengs borgmästare vitsordat verksamheten, synes allt ljust och lofvande. T. o. m. några af stadens köpmän komma nästan hvarje dag med på aftonbön.

Försök ha gjorts att öppna staden Peshui, och vi skulle redan hafva fotfäste där, vore ej både min och missionens kassa tom.

Sorgegudstjänst med anledning af kejsarens frånfälle hölls på stationen. Medlemmar af familjerna i staden och ämbetsmännen infunno sig. Vid gudstjänstens slut erbjöds hvar och en ett exemplar af Nya testamentet som gåfva. 43 af de närvarande mottogo gåfvan med glädje.

Tvenne af stadens ämbetsmän hafva blifvit botade från opium hos oss, och de tre återstående ha äfven begärt vår hjälp, efter att de själfva gjort fåfänga försök att bli lasten kvitt.»

Herren gifve sin välsignelse till hvarje handling, som åfser själars vinnande och Guds namns förhärligande!

Ur *R. B:s* kvartalsber.

* * *

Broder R. Andersson skrifver från Honan-fu den 19 febr.

Till Herrens ära kunna vi säga, att vi ej lämnats oberörda af den lifvets ande, som gjort sig förnimbar på så många platser härute denna vinter. Det har ej varit något till det yttre särskildt slående, som vi upplefvat i våra församlingar utan fastmer ett stilla Andens verk, hvarvid Herren talat till sina bekännares samveten och bringat hjärtans hemligheter i ljuset. Dock är det liksom man fruktade att förlama Herrens verk genom att utbasuna det i förtid. Detta borde ej vara någon fara men har utan tvifvel ofta blifvit så, emedan uppmärksamheten blifvit riktad på redskapen och ej på Herren själf.

Ett ovanligt lugn, som nu varit rådande öfver ett och ett halft år ibland folket i vårt distrikt, ger oss fortfarande obegränsade tillfällen för spridandet af evangelium. I opieasylen ha vi f. n. 12 patienter; så många som vi möjligen ha rum för. Såsom aldrig förr känna vi behofvet af flera trogna infödda medarbetare såväl som utländska krafter. Ifråga om de senare ha vi ju fått en mycket värdefull tillökning i och genom fru Beinhoff, för hvilken vi i sanning äro tacksamma till Herren. Så glädja vi oss ock i hoppet att få behålla br. Ringberg här, då han kommer.

* * *

Sinan den 17 februari 1909.

Kära missionsvänner!

»*Äfven från i dag är jag densamme.*»

Gärna vill jag sända några rader i afton för att låta eder veta, att Herren uppehåller, gläder och hjälper oss. Vi hafva sett detta på ett särskildt sätt under den senare tiden. I slutet af jan. kom broder Rickard Andersson hit och höll en kortare bibelkurs. På förmiddagarna voro vi omkring 30 personer närvarande. På eftermiddagarne flera och på kvällarna 60 och därutöfver.

Bibelkvinnan Cheng kom hem i går från en veckas besök i en by. Hon berättade bland annat om en mer än 80-årig gumma, som nästan ordagrant mindes fem sånger och en bön, som syster Emma Andersson lärt henne, då hon bodde i byn för öfver 10 år sedan. Det gläder en att se, det utsädet är bevaradt åtminstone. Evangelistena Ch'en och Ch'an äro borta några dagar för att predika på en marknad en och en half sv. mil härifrån. I skolan är det i år 20 elever. Deras ålder växlar emellan sju och tjuguett år. Kommen ihåg dessa barn i förbön!

Sex stycken opiumpatienter äro här för närvarande; vi äro icke så få, då vi samlas vid våra gemensamma andaktsstunder. I middags förde de hit ett 8 månader gammalt, sjukt barn, som de burit trekvarts mil. De ville, att vi skulle bedja barnet friskt. Fruktande kände jag mig, då vi böjde våra knän tillsammans med denne förut så hårde man och hans broder, en församlingsmedlem. Fadren till barnet, som nu var sjukt, har nämligen visat sin yngre broder mycken ovilja, därför att han trott på Gud och velat hålla sabbaten. Nu låg han där så hjälplös med det lilla sjuka barnet i famnen, under det att svettdropparna pressades fram i hans ansikte.

Hur fattig kände jag mig icke i den stunden.

»Herre, föröka vår tro.»

Med hälsning och tack till alla missionens vänner.

Eder i honom
Maria Pettersson.

Från andra missioner.

Engelska kyrkans missionssällskap utsände hösten 1908 femtiosju nya arbetare, däribland hade femton aflagt akademisk examen. Flera kommo från missionärsfamiljer.

Vid farvälmötet betonades särskildt, att vi måste hålla oss vid det gamla evangeliet — Kristus upphöjd på korset, han ensam kan draga människor till sig. Missionskommittén uttalar sig därom i följande ord: »Låt vara att detta är just det, som lämpar sig för Afrikas outvecklade folk, men har det äfven makt att gripa det fria tankandet i Japan eller de nyvaknade intressena i Kina eller Indiens framåtsträfvande, spekulativa ungdom, utsatt för inflytandet af den allt förtorkande skepticismen från Europa! Ja, kära vittnen för Kristus, ingenting mer behöfves, men ingenting mindre heller räcker än detta evangelium i dess gudomliga fullhet och sanning. Sen till, detta är vår allvarliga bön till eder, att icke spetsfundigheter af mänsklig lärdom, att icke dagtingan med rationalism eller så kallad ny teologi i något afseende får försvaga eller förmörka eller urvattna det evangelium, som är eder anförtrodt. Må det för eder som för Paulus vara visdom nog att ibland de folkslag, hvilka i söken att införa i kristendomens sanning, ej veta något annat än Jesus Kristus och honom korsfäst.

Biskop Cassells från västra Kina uttalade följande allvarliga ord: »Tillfällena i Kina hålla på att gå oss ur händerna. För 6 år sedan nådde de sin höjdpunkt. Fisken stod då samlad att infångas i evangelii not. Då var det gyllene tillfället för oss. Jag höjde min svaga röst, jag bad om arbetare — men intet svar. Nu hålla dörrarne på att stängas för oss, jordmånen börjar hårdna igen, ebb inträder. Nu är det ej så lätt att sätta ut evangelii båt. Folket har tröttnat i sin väntan på oss. Många ha vändt sig till buddismen, andra ha slutit sig till den katolska kyrkan. De tröttnade på den kyrka, som så litet brydde sig om att svara på deras rop om hjälp.»

»Kyrkan tynar och dör af brist på offersinne».

Evangelisk kampanj.

Inom 168 församlingar i Chicago och omnejd äro planer lagda till en kraftig evangelisk kampanj mot synden, särskildt under de veckor, som återstå, innan påskhögtiden inbryter. Åtgärder äro vidtagna för att genom sångmöten, evangelii predikan, massmöten och banketter söka uppvärma ljumma kristna och vinna ofrälsta människor för Herren, särskildt män. Kampanjen är grundad på den höga tanken, att det, som alla kristna församlingar ha gemensamt, är större än det, som skiljer dem, och därpå att Guds verk ej går framåt genom att predika skiljaktigheter, utan genom det, som de kristna ha gemensamt. De i kampanjen intresserade samfunden äro presbyterianer, metodister, baptister, kongregationalister, förenade presbyterianer, Disciples, United Evangelical, svenska lutheraner, engelska lutheraner, svenska metodister, tyska metodister, tyska baptister och fristående församlingar. På framgången af denna kampanj i Chicago beror till stor del om en annan plan skall fullföljas, som har till mål att börja en evangelisk kampanj, omfattande alla protestantiska församlingar i världen. Den lokala kampanjen ledes af »Laymen's Evangelical Council o Chicago».

En kinesisk Natanael.

I närheten af staden Tschaugschau, provinsen Chekiang, bodde för några år sedan en kinesisk lärare vid namn Jang Ping Tsuen, några och trettio år gammal. Han hade en något äldre släkting, som flera år varit en forskare i evangelium och året därförut blifvit döpt. Denne brukade alltid vid det kinesiska nyåret besöka Jangs familj och försummade därvid aldrig att tala med Jang om evangelii sanningar. Och när Jang vid andra tillfällen besvarade sin kusins besök, förde denne åter och åter talet in på härligheten af Jesu Kristi lära och tron på honom. Jang var emellertid en stolt konfucian och sträng vegetarian. Sorgfälligt undvek han att smaka kött, och hvarje morgon läste han ett stycke ur Konfucii läroböcker. Han höll detta för en särskild förtjänst, hvarigenom han trodde sig kunna förtjäna saligheten.

Men emot evangelium tycktes han tillbomma sitt hjärta. Kusinen tröttnade dock icke att uppmana honom att i Jesus Kristus söka sin själs frälsning. Han brukade säga, att om Jang ville använda det nit, som han nu förbrukade på en villfarelse, på att söka sanningen, skulle han finna frid för sin själ och den eviga saligheten. Men alla hans bemödanden syntes förgäfves.

En söndag kom Jang helt oförmodadt på besök. Han blef då mycket enträget ombedd att komma med till kapellet och öfvervara en gudstjänst. Efter någon tvekan gaf han med sig. Under gudstjänsten fick han se en man, som var känd för att vara en dålig karl. Detta gjorde på honom ett så pinsamt intryck, att han på eftermiddagen icke kunde förmå sig att åter följa med till kapellet. Vore de kristnas religion god, menade han, så skulle en sådan man icke tålas i kapellet. Man förklarade för honom, att den ifrågavarande mannen alls icke var någon församlingsmedlem, och att kapellet stode öppet för alla utan undantag. För öfrigt kände den infödde pastorn, hvad mannen gick för, och skulle icke låta sig bedragas af honom.

Nästa söndag kom Jang tillbaka och besökte äfven nu gudstjänsten. Men han hörde icke på predikan, hans hjärta var så fullt af oro, att han icke kunde fatta ett ord af hvad som sades. Tredje söndagen satt han åter i kapellet. Denna gång talades det öfver de tio jungfrurna, och den liknelsen tyckte han om. Hvad som särskildt förvånade honom var, att den kinesiske evangelisten Tschang, i hvilken han igenkände en af sina forna lärjungar, kunde tala så märkvärdigt öfver »himmelrikets hemligheter». Den fjärde söndagen förekom liknelsen om vinträdet och grenarna, och äfven denna liknelse slog mycket an på Jang. Tschang kände igen honom, talade med honom efter gudstjänsten och uppmanade honom att grundligt forska i »den sanna läran» samt bedja däröfver. Men hur skulle han då bedja? Tschang skref upp åt honom Herrens bön och lärde honom, hur han skulle bedja.

Den femte söndagen började ljuset lysa in i hans mörker. Guds ord blef på en gång lefvande för hans hjärta, och hans konfucianska meningar försvunno som dimman för solen. Han började tro, att Jesus Kristus var också hans Frälsare. Djupt gripen i sitt innersta gick han hem. Han hade en handelsbod, hvari bland annat rikedomens gud stod uppsatt, och där en del andra, som det ansågs, lyckobringande föremål voro upphängda. Såväl afgudabilderna som de andra trollmedlen kastade han ut ur boden och brände upp. Hans hustru och öfriga familjemedlemmar gjorde, ehuru förgäfves, högljudda invändningar. De trodde, att Jang hade förlorat förståndet. Men han försäkrade dem, att han var vid sitt fulla förstånd. De behöfde icke alls frukta. Han hade blott, sade han, befriat huset från deras största fiende, djäfvulen.

Jang kom allt djupare in i Jesu Kristi kännedom, ty han studerade flitigt sin bibel. På ett märkvärdigt sätt hade han kommit i besittning af ett ex. af det Nya testamentet på Wenlidialekten. Tjugu år förut hade hans numer aflidne far, som också varit lärare, köpt detta Nya testamente samt några traktater. Men hvarken han själf eller någon annan hade läst ett ord ur dessa böcker. Såväl testamentet som de små skrifterna hade, omsorgsfullt inlagda i papper, år efter år legat högst uppe på en hylla. Men nu, när evangelii predikan börjat verka i Jangs hjärta, tog han ned dessa böcker, läste och läste, och snart började han äfven förstå och värdera, hvad han läste.

Men det stannade icke för Jang med att blott höra och läsa ordet. Han blef mer och mer en verksam görare Han hade en dotter och flera söner, af hvilka den äldste var förlofvad. Kort efter sin omvändelse fordrade Jang på det bestämdaste, att hans dotter och blifvande sonhustru skulle lösa sina fötter. Huru han rensade sitt hus från afgudarna, är redan nämndt. Hans mor, hans äldre bror och äldsta son blefvo genom honom vunna för Herren. Två äldre kvinnliga släktingar kommo äfven genom honom till tron på Herren och mottogo dopet.

Jang själf tjänstgör f. n. såsom lärare i det kinesiska språket åt nyutkomna missionärer. Härvid har han tillfälle att ännu djupare tränga in i den Heliga Skrift och tillväxa i Jesu Kristi kunskap. Missionärerna äro öfvertygade om att han med tiden skall mogna till en duglig evangelii förkunnare. Det är uppenbart, att denne f. d. konfucian, i likhet med en gång Natanael, är en rätt israelit, i hvilken intet svek är. På en sådan själ kan Kristi evangelium icke förblifva utan verkan enligt Herrens eget ord: »Hvar och en som är af sanningen, han hör min röst» (Joh. 18: 37).

Bönens kraft.

Bönen är den starkaste men mest försummade af alla krafter, som stå till den kristnes förfogande. Liksom elektriciteten bringar den på en gång ljus, bud, drifkraft och läkedom. Bönen uppmuntras genom löften, som äro talrikare och mer absoluta än de, som äro gifna i förbindelse med hvilken som helst annan handling eller förrättning i den troendes lif. Särskildt i fråga om bönen begagnas så omfattande uttryck som »hvar och en», »hvadhelst», »allt», och det otvetydiga »skall», som icke tillåter något tvifvel på Guds villighet att besvara sann bön.

Och dock förhåller det sig så, att af alla ett gudfruktigt lifs gåfvor och möjligheter är detta den, som minst kraftigt har tagits i bruk. Vi hafva icke, därför att vi icke bedja, och vi få icke, därför att vi bedja illa. Att lefvandegöra, väcka och återupplifva bönens ande betyder framgång öfver hela linjen. Hvaraf kommer det sig, att vi sist af allt och minst af allt taga vår tillflykt till bön i tider, när den enskilde såväl som församlingen och nationen hafva sina kritiska ögonblick?

A. T. Pierson.

Via Sibirien!

Korrespondenter torde vara goda och beakta, att endast bref och brefkort befordras via Sibirien och därför böra märkas med denna påskrift. Paket, tidningar och öfriga korsbandsförsändelser befordras via Suez och behöfva endast förses med den vanliga adressen.

Ett tack!

I går anlände hit de efterlängtade jullådorna. Det blef jul midt i fastan!
Kända och okända vänners kärlek, besvär och omtanke kan ej annat än röra våra hjärtan. Vi bedja att på detta sätt få uttala vårt innerliga, gemensamma tack och Gud välsigne!

Yuncheng den 26 febr. 09.

August Berg.

»Lefva vi alltid i en så nära gemenskap med Herren Jesus, att äfven den minsta vink af hans vilja kommer till oss med en befallnings kraft, samt med den förvissningen, att det på ett eller annat sätt är möjligt att lyda, och att Herren skall föra oss igenom hvarje uppdrag, till hvilket han kallar oss?»

J. Hudson Taylor.

Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget, Stockholm, 1909.

N:r 8. Årg. 14. 15 April 1909. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »Sinim», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

Innehåll: Nära genom Kristi blod. — Litet om bibelkolportörernas verksamhet i Kina. — Brefafdelningen. — Missionsbiskop Schereschewsky. — Redovisning.

Nära genom Kristi blod.

Ef. 2: 13.

Huru dyrbart, o, min Gud, att vi få komma nära. Huru skola vi vedergälla Herren en sådan välgärning? Mörka och hotande hänga molnen på den politiska horisonten. Folken stå beväpnade ända till tänderna. Skriften vittnar sant, då den betecknar *de starka* rikena såsom rofdjur. Trots den tunna fernissan af kristendom ha de ej blifvit bättre utan lura alltjämt på tillfälle att öfverfalla hvarandra. O, hvilken nåd, att *vi* känna dig, Herre, och få komma dig nära, du alla konungars konung. Men hvarthän skall det bära med *världen?*

Men detta är ju att se allt i svart, ett utslag af ett dystert och sjukligt sinne, idel olycksprofetior — på sådant vilja vi ej alls tänka.

Förde icke Israel redan på Esaias tid sådant språk: »Profeteren icke för oss det rätta, prediken för oss smicker, profeteren bedrägerier.» Es. 30: 10. Och huru gärna ville de ej höra: »frid, frid», där det icke fanns någon frid. Och på profeten Jeremias tid, då olyckan redan stod för dörren, ville de ej äfven då, att man skulle predika så för dem: »Det står väl till, det står väl till». Vi skåda förhoppningsfullt in i framtiden. Vi hoppas på Gud. Han skall göra allt väl för oss. Så talade de falska profeterna. Och när Herren skall komma till kristenheten, hur skall det då se ut? . . . »slå tjänarne och tjänarinnorna, äta, dricka och berusa sig». »När de säga: det är frid och säkerhet, då kommer ett plötsligt fördärf öfver dem, liksom födslovåndan öfver den hafvande kvinnan, och de skola icke kunna undfly.»

Men står det då verkligen så illa till? Den, som ständigt möter det icke längre dolda utan öppna hatet mot Kristus och hans folk; den, som hör, hur den alltjämt svällande strömmen af öppet affall från Gud brusar fram genom folkvärlden; den, som ser, hur höga och låga, unga och gamla falla för förförelsens lockelser; den, som ser, hvilken oerhörd skada åstadkommes icke blott genom de gudlösas hetsjakt utan äfven genom den själfgjorda religion, hvilken otrogna herdar och lärare förkunna från sina predikstolar och katedrar, den, som märker allt detta, men ej ser, att stunden, då Herren skall hålla räkenskap med människorna är nära, är en dåre. Ack, ve den förblindade kristenheten!

Men är det för intet, att ropet: »Se, brudgummen kommer», ljuder allt tydligare, allt mera inträngande i kristenheten? Är det af ingen betydelse, att religionsfrihet nu är proklamerad i det ottomanska riket, och att judarna samla sig till Palestina och på allvar tänka på att återuppbygga sitt tempel i Jerusalem? Är det intet, att evangelium nu går med stormsteg fram öfver jorden, och att kraftiga väckelser gå fram i kristenheten och hednavärlden. I bredd med affallet gå dessa underbara rörelser, och de tränga allt vidare och djupare in bland folken, ty Herren skyndar med att samla och bereda sina utvalda. Är det betydelselöst, att Guds folk börjar vakna upp öfver sin enhet och samhörighet, och att de börja sluta sig tillsammans? Ännu är visserligen allt i sin begynnelse. En armékår kan vara skingrad och hvar och en med undantag af några vaktposter gå sin egen väg, men när det gäller att möta fienden, sluter den sig genast tillsammans som en man — så skall det gå med Guds folk. Nöden skall drifva Guds folk tillsammans; nöden skall kraftigare än något annat kalla Guds kämpar till strid.

Det skall heta: »Kommen hit alla, som höra Herren till!» Då gäller det att fylka sig omkring Konungen. Då heter det: »Närmare Herren!» Då först får ordet »nära» sin rätta betydelse. Men väl dem, som förut lärt sig förstå dess innebörd.

Ja, min Frälsare, låt denna saliga sanning, att

vi kommit Fadern nära genom ditt blod, blifva inskrifven i alla dina barns hjärtan! Då vi hafva fått tillträde, då förlåten är fallen, då hindret är borttaget, låt oss då träda nära, nära dig, vår Frälsare. Då försvinna alla dystra skuggor. Närmare dig! Där förlorar den snärjande och befläckande synden sin makt. Närmare dig! Där lösas syndens fjättrar. Närmare dig! Där börjar hjärtat brinna och glöda. Hvilken glädje, hvilken sällhet! Sorgens berg försvinna. Och öfver den mörka horisonten på den politiska himmelen läses i eldskrift: Det, som ej är beslutadt i den Högstes råd, varder om intet. Men hvad som där är beslutadt, och hvad som genom din hand kommer till utförande, det måste vara godt och nyttigt för dina utvalda. Och går det än genom eld och nöd — närmare dig! Du är med mig, jag skall ej frukta!

Kommen syskon, låtom oss träda närmare Herren! Vägen är öppen, låtom oss begagna oss at vår rättighet att få tillträde, låtom oss i sann och lefvande gemenskap med Herren mottaga »nåd till hjälp i rätt tid.» Må vi befinnas stå inför honom såsom en prästerlig, förebedjande skara af öfvervinnare.

Litet om bibelkolportörernas verksamhet i Kina.

Brittiska och Utländska Bibelsällskapet underhåller i Kina 10 europeiska agenter från olika länder: England, Sverige, Tyskland, Kanada och Förenta Staterna. Några af dessa äro lekmän, andra prästvigda — alla af själ och hjärta missionärer. Hvar och en af dem har ett stort distrikt och under sin ledning en skara infödda kolportörer. De kinesiska medhjälparnas antal, manliga och kvinnliga, uppgår till omkring 300. Alla de europeiska agenterna utföra personligen samma arbete som kolportörerna. Några af dem kunna ock räknas som de mest framstående bland missionens banbrytare inom hela det kinesiska riket.

Utrymmet medgifver icke en skildring af de svårigheter och lifsfaror, för hvilka Kinas bibelspridare snart sagdt ständigt äro utsatta, och att utveckla betydelsen af deras arbete.

Bibelagenterna äro emellertid själfva de första att framhålla, att, om Kina inom en icke alltför aflägsen framtid skall erhålla evangelium, måste det ske genom *kinesiska* bibelspridare. Ingen kan öfverskatta värdet af det arbete, som i det tysta utföres af de infödda kolportörerna och bibelkvinnorna — i synnerhet af de förra, som helt naturligt hafva ett vidsträcktare verksamhetsfält. Ehuru endast 266 män under år 1906 stodo i permanent tjänst, var det 496, som under längre eller kortare perioder voro i arbete. Intet är en så god fostringsskola för evangelistverksamheten som kolportörskallet. Undan för undan antagas därför äfven de mest erfarna bland kolportörerna såsom evangelister i olika missionssällskaps tjänst, något, som ju för Bibelsällskapet är en förlust men, såsom dess ledande män fullt inse, en vinst för missionsarbetet i dess helhet.

För att tillgodose kolportörernas andliga behof hållas på olika platser af landet då och då några dagars bibelkurs. Dessa små konferenser hafva visat sig vara till mycken välsignelse för dessa trogna arbetare. Förutom att de genom den undervisning, de erhålla, växa i nåden och Jesu Kristi kunskap, knytes mellan dem och deras medarbetare ett föreningsband, hvarigenom den känsla af ensamhet och öfvergifvenhet förtages, som annars så lätt bemäktigar sig dem, under det de dag efter dag veckor igenom färdas omkring utan att sammanträffa med en enda kristen. Bland bibelkolportörerna i Mansjuriet har ett litet vandringsbibliotek kommit till stånd.

Sekreteraren i Bibelsällskapet, pastor Ritson, sammanträffade under ett besök i Kina i Tientsin med flere af dessa Herrens trogna arbetare.

»Där var bland andra», berättar han, »Chen Yong An, en 70 års man, som förr varit doktor. Hvad som är visst är, att han nu förstår sig på att bota andligen sjuka. Öfver 40 af hans landsmän hafva genom honom förts ut från hedendomen och förenat sig med Kristi församling. Sida vid sida med honom satt hans hustru — en bibelkvinna. Jag bad henne berätta litet om utbrottet af boxarerörelsen. Men hennes ögon fylldes med tårar, och hon snyftade högt vid tanken på de outsägliga lidanden, de då genomgått.

Där var Kiang, som under 14 år vandrat omkring och vid marknader, i bodar och skolor sålt den Heliga Skrift. Bredvid honom satt Ko, en olärd man men med ett vinnande leende och ett varmt, kärleksfullt hjärta, egenskaper, som göra honom till en utmärkt bokspridare. Där voro äfven några yngre män. De förklarade, att det var lättare nu än förr att sälja böcker, och trodde, att af fem böcker, som säljas, åtminstone tre blifva lästa.

I Peking träffade jag en kolportör Yao, som under boxareuppproret i sin halmhatt bar budskap från de förenade härarna till dem, som höllos fångna i den brittiska legationen. Hvarje gång hade han att passera genom boxarnes trupper och var utsatt för en öfverhängande dödsfara. Han underhålles nu af en kvinnlig missionsvän i England och arbetar vid Pekings järnvägsstation. Vid hvarje afgående tåg går han omkring i vagnarna och bjuder ut sina böcker. Förlidet år sålde han 14,270 bibeldelar och 383 nya testamenten.

Jag fick vara med om ett annat möte för kolportörer i Mukden. Bland andra träffade jag Lo, Tsai och Su.

Lo kom till tron på Kristus genom läsningen af ett Mattei evangelium. Under boxareuppproret lyckades han fly till bergen, men så snart han kunde, återvände han till sitt arbete, hvaråt han nu troget egnat sig i 13 år.

Tsai, en mekanikus, lärde känna den Heliga Skrift i en infödd kristens hus. Han har början af bergspredikan och Herrens bön uppskrifna på sin solfjäder.

Su var en ifrig anhängare af barmhärtighetens gudinna men kände sig otillfredsställd med den dyrkan, som i hennes tempel egnades henne, och blef så en kristen. Under boxarerörelsen var han häftigt förföljd af en hop, som ville taga hans lif, men lyckades på en järnvägstralla undkomma till Port Arthur. Han har nu i 19 år egnat sig åt bokspridningen. Blott förlidet år sålde han i bodarna och husen i Kirin 6,000 böcker. Denne man hör förvisso till skaran af hjältar och heliga.

Vid mötet i Mukden uttalade kolportörerna såsom sin åsikt, att många köpa den Heliga Skrift, bara för att boken ser så prydlig ut och dessutom är så billig. Somliga köpa i förhoppning att därigenom erhålla timliga fördelar, andra, emedan hos dem förefinnes ett andligt behof. Men i många fall äro välsignelserna större, än man vågat hoppas.

Ju mer man lär känna af skriftspridningen, dess djupare blir man öfvertygad om dess omätliga värde. Åter och åter visar det sig, att genom de enkla bibelkolportörerna andliga rörelser hafva uppstått, som ledt till grundläggande af små kristna församlingar.

För att visa, hvad en enda kolportör kan utföra, må nämnas, att en infödd bokspridare under en enda resa besökte ett hundra af murar omgifna städer och fem hundra byar, öfverallt säljande ex. af den Heliga Skrift. Härtill kommer, att detta sätt att evangelisera är det minst kostsamma. En kinesisk kolportör kan nämligen underhållas för 250—300 kr. om året.

* * *

Behofvet af ordets såningsmän är äfven stort. En stab på 266 män kan ju synas stor. Men detta antal blir försvinnande litet, när man betänker, att Kina är 4 millioner kv.-mil (eng.) stort och har en befolkning af mer än 400 millioner människor. Hvar och en af dessa 266 kolportörer skulle ha ett arbetsfält ungefär hälften så stort som Irland med en befolkning af en och en half million.

* * *

Fatta vi verkligen, huru stort Kinas behof är? Om alla biblar, testamenten och bibeldelar, som *någonsin* utgifvits på jorden, vore på kinesiska och ännu funnes till, skulle det icke förslå, så att en hvar af Kinas invånare finge en bok. Och för att kunna sätta en evangeliedel till ett pris af 15 öre i händerna på hvarje lefvande person i Kina skulle man behöfva öfver 50 millioner kr. eller lika mycket, som Bibelsällskapet i frivilliga gåfvor erhåller på 21 år.

Och dock är detta ett arbete, som måste utföras. Kinas väl — och därmed äfven människosläktets väl — fordrar, att evangelium blir kändt. O, må Guds folk för detta måls vinnande icke sky några uppoffringar! Att gifva en gåfva, som ingenting kostar, är ovärdigt honom, som gaf sig själf för oss. — En dag, då ett litet sällskap af missionärer skulle bestiga ett berg, på hvars sluttning ett kloster låg, stötte de på en fattig tiggare. En i sällskapet gaf honom ett litet mynt. När de efter ett par timmar återvände samma väg, funno de, att tiggaren beredt åt sig en torftig måltid af ris. Och hvad gjorde han? Jo, på det hjärtligaste inbjöd han missionärerna att dela hans måltid. O, att samma sinne härskade bland Guds folk! Vill icke du, som läser detta, dela det lifvets bröd, som Gud i så rikt mått gifvit dig, med dem, som lida af hunger i olika delar af världen och i synnerhet i Kina, där tillfällena just nu äro så rika, och där det gäller att gripa det ögonblick, som är?

Brefafdelningen

Yuncheng 1 mars 1909.

Kära missionsvänner!

Jerusalem skall ligga såsom en obefäst plats. Men jag själf, säger Herren, skall vara en eldsmur däromkring, och jag skall bevisa mig härlig. Sak. 2: 4, 5.

Måste i dag börja mitt bref till eder med dessa ord, emedan de så ofta denna sista tid kommit mig i tankarna. Som kanske redan de flesta af eder veta, har för mig under sista året behofvet af hvila gjort sig alltmer och mer kännbart, och mänskligt att se har jag väl nu endast en månad kvar i Kina. — Det är med tanke på de gångna åren här, som jag citerar ofvanstående. Visst stå vi härute många, många gånger utan något mänskligt skydd, men huru få vi ej erfara, att Herren själf är »en eldsmur» omkring sitt folk, och huru »härlig» har han ej bevisat sig i sin makt, i sin hugsvalelse, i sin *alltillräcklighet* under dessa år, som jag har haft förmånen att få vara härute!

Den 4 februari på aftonen hade jag mitt farvälmöte med den lilla grupp af troende och sökare i Hoyang, som stod oss närmast. De samlades i vårt största rum, ett 20-tal, och vi hade en dyrbar stund under förnimmelse af Herrens närvaro. De flesta af de troende lämnade mig något Guds ord till afsked, och sång och bön aflöste hvarandra. Särskildt kärt var att höra ett par af de vid sista stormötet döpta männen bedja, på nytt öfverlämnande sig åt Herren till hans tjänst. Påföljande morgon skildes vi åt efter att ännu en gång ha öfverlämnat hvarandra åt Herrens beskydd. Ett par af de äldre kvinnorna följde mig på min vagn utanför stadsporten; ett stycke längre utanför staden hade en soldat, som under hösten afvants från opium hos oss, fattat posto och sade sitt farväl. Gamle, käre gubben Ki, evangelisten, jämte en af de yngre församlingsmedlemmarna följde mig, den förre ridande, de 2 första milen ned till Gula floden för att se mig lyckligt af på färjan. De sista dagarna i Hoyang, denna plats, som för mig är så rik på både ljusa och sorgliga minnen, voro fulla af kärleksbevis från kinesernas sida. Men äfven utan *de* dagarnas erfarenheter hade det nog känts lika svårt att lämna dem. Så sant säger Topelius i en dikt:

»Ack, dyrast ej i lifvet är
Det, som oss lust och fröjd beskär,
Men mest vid det vår själ är fäst,
För hvilket vi ha lidit mest
Och våra tårar strömmat.»

Och under sist gångna månader har ju Gud gifvit oss *så* mycket att glädjas öfver på den platsen, att de tunga, svåra minnena fått träda i bakgrunden. Ja, Gud vare lof, för hvad vi där fått se af hans Andes verk i själarna! På samma gång, som jag tackar eder, kära vänner, för förbön och intresse för arbetet där i det förflutna, ville jag så varmt bedja eder: glömmen ej i fortsättningen Hoyang i edra böner! Särskildt behöfva våra församlingsmedlemmar där hjälp — och vi *kunna*

hjälpa dem, om vi bedja — utan att förtröttas. Dem än och kvinnor, öfver 20 till antalet, som där antingen redan ha afvants eller hålla på att afvänjas från opium denna vinter, behöfva ock i hög grad samma hjälp. Glömmen ej dem! Vi hoppas mycket af somliga af dem, som, om de verkligen blifva kvar hos Herren, skola mänskligt att döma bli så välbehöfliga ljus i sin mörka omgifning.

Sedan 3 veckor tillbaka är jag i Yuncheng hos syskonen Bergs. De inbjödo mig så vänligt att tillbringa någon tid här för att få vara litet i ro under tillrustningen för den långa färden, med sömnad åt barnen och dylikt. Biljetter åt oss voro beställda till i slutet af mars eller början af april, men just i dagarna har underrättelsen från Shanghai ingått, att lämpligt ressällskap m. m. ej erbjuder sig förrän med en båt, som afgår från Shanghai den 1:sta maj.

Fru Inez Bölling med barn och tjänare.

Om Gud vill, och allt går väl, kunde vi då vara hemma ungefär vid midsommartiden.

När dessa rader nå eder — i början af april — ha vi väl redan anträdt färden ned till Shanghai. Skolen I vilja följa oss med edra böner, kära vänner, under resan, bedjande, att han, som har makt öfver vind och våg, ville gifva oss godt väder och låta oss få erfara sitt beskydd i allt. Lilla Rut Hahne (samt möjligen lilla Edla Bergling) komma att resa i vårt sällskap hem.

Efterlängtade och kärkomna som alltid anlände i torsdags, den 25 febr., jullådorna från Sverige. Som tiden nu är knapp och skall räcka till för mycket (utrustning för resan), ber jag att genom Sinims Land få säga mitt varma tack för *alla* julgåfvor, som i år kommo på min lott! Huru omtänksamt och kärleksfullt ha ej så många af eder tänkt på våra behof! Tack för all glädje, som beredts mina älskade små och mig genom edra sändningar!

Gud välsigne och löne!

Eder tacksamt tillgifna
Inez Bölling.

P. S. Medsänder ett fotografi af mig och barne jämte de bägge tjänare (kock — »ensamjungfru» skulle v kanske säga i Sverige — och barnjungfru), som de tv sista åren tjänat oss så snällt, och som båda döptes Hoyang i höstas. De ha fäst sig så mycket vid barne — vid lille Gerhard särskildt — och bådo nu, när skils mässans tid var inne, att få fotograferas tillsammans med bar nen. De ha varit så mycket både för barnen och mig att det blott var en glädje att få villfara deras begäran Kocken, som följde mig som eskort hit till Yuncheng återvände i förra veckan med frk. Ida Andersson, son nu upptar mitt arbete i Hoyang. *D. S.*

* * *

Älskade missionsvänner!

Frid genom vår Herre »Jesus Kristus, som ska förvandla vår förnedrings kropp, så att den varder li hans härlighets kropp!» Fil. 3: 21.

Vår bibelkurs här började den 15 jan. 30 kvinno deltogo. Däribland voro 3 nya opiepatienter, af hvilk 2 dock måste återvända dagen därpå, emedan de själfv ej voro fullt villiga att lämna lasten utan af andra blifvi påverkade att komma hit. (Vi mottaga ej andra än dem som *verkligen vilja* bli kvitt denna sin synd.) Då dess reste, lämnade oss ytterligare 2 kvinnor och 1 skolflicka hvilka måste följa dem hem. Men samma dag komm 2 troende kvinnor med sina 3 barn, af hvilka 2 ä skolflickor. Ännu 1 kvinna kom, så att jag fick en klas på 30 personer, skolflickorna inberäknade. Det var j stort. De flesta voro troende kvinnor, andra sökare På förmiddagarna studerades och grundligt genomgick den lilla boken: »Enkel vägledning till den sanna läran Ämnet på eftermiddagarna var: Jesu återkomst. Jag had valt detta ämne, emedan under den bibelkurs, som syste Dagny Bergling höll i höstas, förnämligast Jesu lif oc verksamhet studerades.

De fingo också lära sig några bibelställen. Dess följande: 2 Tess. 2: 10, 11; Apg. 3: 19; Dan. 7: 13, 1 1 Tess. 5: 2, 3; 4: 16; 1 Kor. 4: 5: Jak. 5: 8; F 3: 21; Matt. 24: 37—39. Ett för hvarje dag.

Inte kunde alla lära sig dessa bibelverser utantil De äro ej så skickliga, våra gamla gummor! Men d som inte kunde lära dem utantill, fingo lära att läsa de innantill. — Herren var ibland oss och hjälpte underba Särskildt fick jag erfara detta. Jag var mycket förky och så hes, att det ibland, då jag steg upp på morgone syntes omöjligt att tala, men Herren hjälpte i sin trofas het och gaf för hvarje dag den behöfliga kraften. J jag kände, att hans kraft uppenbarades i min svaghe Äfven fick jag förnimma Herrens hjälp med språket. M kinesiska ordförråd är ju så ringa.

Många blefvo välsignade och fingo nog under des dagar mottaga flera lärdomar, som jag hoppas med d Helige Andes hjälp skola blifva dem till nytta. Själf bl jag välsignad. Jag fick erfara löftet: »Den, som vattn varder själf vattnad.» Jesu återkomst är ett så skönt o rikt ämne, att man icke kan, då man börjar studera d annat än bli glad och uppmuntrad däraf. Min ständi bön under dessa dagar var: Ack, Jesus, kom snart! »Ko snart att förstöra all fiendens makt, att ensam jorden regera!»

Ja, det skall blifva en salig dag för *Guds folk*, men ack, hvilken dag för dem, som ej älska Jesus! Må vi vara redo, och må vi, medan denna *nådens dag* varar, förkunna nådens budskap för dem, som »sitta i mörker och dödens skugga».

Det var roligt att höra kvinnorna bedja under dessa dagar. Icke var bönen *endast* ett tack och lof för detta saliga hopp, för hvilket de nu liksom fått sina ögon mera öppnade. Nej, mången gång var det också bekännande af synd och rop om förlåtelse och kraft att vara redo och vakande *hvarje* dag. Mycken fruktan för Guds majestät och allmakt förnams också.

Sista dagen af vår sammanvaro tog jag ett kort af kvinnorna för att låta eder få se dem. Ja, syster Dagny B. knäppte det, för att också jag skulle få vara med. Ledsamt nog voro 4 kvinnor frånvarande. Som de äro så många, kan jag ej presentera dem alla för eder utan endast några af dem. De 2 kvinnorna till höger och vänster om mig äro våra båda bibelkvinnor, fru Jang och fru Shih. De 4 flickorna, som synas på kortet, äro skolflickor, som gå i »Daggryningens» skola i

Fröken Olga Ahlman och hennes bibelklass.

Hoyang. De 2 i midten nederst på bilden äro evangelisten Kaos döttrar.

Till sist vill jag bedja eder att i edra förböner ihågkomma dessa själar, att det ord, som under bibelkursen blef utsådt i deras hjärtan, måtte bära frukt.

Vi äro alla friska här nu och ha brådtom, hvar och en på sitt håll. Br. Bergling är för närvarande i Hoyang och har där en kort bibelkurs. Syster Dagny har brådtom med lilla Edlas utrustning för den möjligen förestående hemresan. Jag är fullt upptagen med arbetet bland kvinnorna, sjuka och opiepatienter. Vill Gud, reser jag i nästa vecka ut till några byar.

Syster Dagny förenar sig med mig i de hjärtligaste hälsningar till eder alla.

Olga Ahlman

Hancheng den 4 febr. 1909.

* * *

Fröken Hildur Engström, som vistas vid språkskolan i Yangchow, skrifver bl. a. 13/3:

»Det är ännu ej fullt bestämdt, huru länge jag kom-

Fröken Hildur Engström (1) och hennes kamrater vid språkkursen i Yangchow.

mer att stanna här. Herr Berg skref, att han tänkt sig Mienchi som min bestämmelseort. Om Herren så leder det, känner jag mig *så* tacksam därför. Å andra sidan känner jag mig också tacksam för den tid, jag får stanna här för att ostördt kunna fortsätta studierna.

Några härifrån hafva besökt konferensen i Nanking, ledd af mr Goforth. Flera af dem, som reste, voro affällingar. Vi ha just hört från konferensen, att Herrens Ande verkat kraftigt på hjärtana, så att flera under gråt bekänt sina synder och önska händanefter lefva ett lif med Herren. Bland dessa voro vår portvaktare och en af våra lärare.

Ja, Herren utför just nu ett verk i Kina, som kommer oss att vänta än större ting från honom.

Med en innerlig hälsning till kommittéen.»

I Herren tacksamma

Hildur Engström.

* * *

Älskade missionsvänner!

Tron I, att jag kan göra detta? De sade till honom: Ja, Herre.

Dessa ord har jag mycket stafvat på sista tiden.

Herren har icke svikit de sina trots pröfningar och strider. Nej, han är när i nöden, skall taga oss därur och låta oss komma till ära.

Ofta äro tankarna hos de kära missionsvännerna, som så troget arbeta och bedja för oss alla. För ett par dagar sedan hade vi en ny påminnelse om eder kärlek, då vi fingo mottaga julklapparne, som beredde oss *stor glädje*.

Den 1 mars kl. 1 e. m. rullade vagnen, som medförde dem, in på vår gård. Kl. 6 e. m. kommo systrarna Emma Andersson och Elisabeth Hesse samt br. Verner Wester öfver till oss; vi skulle på nytt fira högtid och tillsammans öppna jullådan. Först åto vi kvällsvard: lutfisk och potatis samt risgrynsgröt med socker och kanel. Sedan började Karl dela ut paketen. O, så många och vackra saker vi fingo! Det ena glada utropet aflöste det andra. Vi kände oss så ovärdiga all denna godhet, och

vi måste till sist på våra knän säga vår Fader detta och mycket mer, på samma gång vi nedkallade Guds välsignelse öfver hvarje gifvare. Ett tusenfaldigt tack till eder alla från Henrik, mig och Karl.

Sedan jag sist skref, har Herren hämtat Thora Wester och min bibelkvinna, fru Li, till den eviga sabbatsro, som står Guds folk åter. Det kan synas underligt för oss, att Herren tar bort sina vittnen, men han vet själf, hvartill det skall tjäna.

Vi ha ej haft någon väckelse här i ordets egentliga betydelse, men förberedelser pågå. Domen har delvis börjat på Guds hus. Våra möten äro stundom till trängsel besökta — lokalen är ju också liten.

På nyåret ha vi haft en bibelkurs för män, ledd af br. Andrew Ericson, som välvilligt kom till vår hjälp, och f. n. håller Emma en för kvinnorna. Gosskolan är i full gång, och barnen där äro snälla och flitiga. Vår förre lärare måste sluta till följd af faderns önskan att ha honom hemma, men Herren har gifvit en annan från Yunchengs evangelistskola i stället. Lofvad vare Gud, han förser för alla våra behof!

På utstationerna och i byarna, där kristna bo, griper evangelium omkring sig på ett glädjande sätt. I en by, där Henrik predikade i söndags, voro ett 50-tal samlade till »li-pai», och detta utan att de visste om, att pastorn skulle komma. Vi hoppas att snart få en utstation äfven där. En af »sökarne» hade en opieasyl på denna plats med ett stort antal patienter.

För några dagar sedan blef jag hämtad till en sjuk kvinna i en by 1 sv. mil härifrån och fick där tillfälle att vittna om min Mästare. — Emma och Elisabeth ha börjat en liten söndagsskola i sitt hus; samtidigt har jag bibelklass för de troende i kapellet. — Då mina små skolflickor nu resa till Sverige, blir jag fri att verka mera bland kineserna. Allt få vi göra åt Herren. — I morgon få vi August Berg hit på middag på genomresa till Puchow. Om Gud vill, hoppas jag få följa med till stormötet i Puchow i vår, ja, kanske äfven till Ruicheng. Bedjen för oss! Kära hälsningar från Henrik och mig.

Eder ringa syster
Hilma Tjäder.

* * *

Ur en redogörelse fr. missionär Beinhoff.

»Yungningförsamlingen har beslutit att underhålla sin egen gosskola, som hittills inrymts i Honanfu skola. Detta är så mycket mera glädjande, som församlingen ej har stora resurser. En ny portvakt har tillsatts, så att evangelisten Cheo må obehindradt kunna ägna hela sin tid åt arbetet å landsbygden. Distriktet är uppdeladt i kretsar, som turvis besökas af evangelisten.

I Sinngan hade br. R. Andersson en glädjande erfarenhet under höstmötet därstädes. Han fick då se flera vakna upp och under tårar bekänna sina synder. Länge hade vi längtat efter att få se Herrens makt för nedbrytande af det motstånd, som vi rönt i församlingen. Det har alltid varit svårt ibland ledarna på platsen. Herren kom nu med sin Ande och nedbröt allt andligt högmod. Vi hoppas, att de, som berördes af väckelsen, må blifva beståndande i sin nya ställning. Såsom ett praktiskt resultat af mötet erbjöd sig församlingen att underhålla lärare i skolan.

En bibelklass hölls i nov. af R. Andersson i Yungning. Denna var ganska mangrannt besökt. Den hölls i en troendes hem i en trakt, där vi länge sökt vinna inträde. Hoppas, att dessa möten fått vara till välsignelse för den platsen.

I Honanfu har skolverksamheten upptagit en stor del af min tid, då jag fått vara hemma. Men emedan jag måst företaga tvänne resor i förbindelse med min förening med miss Rowe från Yoncheng, ha skolorna måst lämnas åt de kinesiska lärarnes ledning. Vi ha fått en ny lokal för skolverksamheten, som nu är förlagd öster om vårt hus och sträcker sig ut till norra gatan. Skolan för de större gossarne ledes af läraren Djång och småskolan af läraren Kuo från Sinngan; småskolan i Yongning förestås af församlingsmedlemmen Kao.

Gatukapellverksamheten har skötts af evangelisten Gång. Om aftnarna ha evangeliska möten hållits, och skaror ha dragits dit ibland af ren nyfikenhet för att se på bilder ur Jesu lif, som vi under föredragen visat med tillhjälp af en laterna magica.

Kolportörs- och tältverksamheten har pågått men ej med nämnvärda uppmuntringar. Tältet uppslogs i köpingen Hantjeng för en hel månad, där tillfälle gafs många att höra evangelium.

Flickskolan har haft i medeltal 29 elever. Bybesök ha gjorts af frk. Burén. Möten för kvinnor ha hållits en gång i staden och en gång i Changiang hvar vecka.»

E. Ossian Beinhoff.

* * *

Ur bref från fru Sandberg.

Samma dag, jullådorna kommo, måste fru Sandberg lämna hemmet, innan lådorna öppnats, ty, säger hon, »jag hade ett möte utsatt på landet, och Gösta och jag måste ge oss i väg strax efter frukosten. Gösta följer nästan alltid med mig på mötena, ty då är jag så lugn för honom. Mötet var i bibelkvinnans hem hos hennes sjuka, gamla mor, som nog snart får flytta härifrån. Jag önskar, jag kunde tala om, huru vi hade det där, ty det var en stund inför Guds ansikte, som jag aldrig, aldrig glömmer.

Då vi kommo in på gården, kom den unga sonhustrun ut och tog emot oss samt förde oss in i rummet, där den gamla låg. Allt var här så rent och fint. Tépannan stod och kokade på spisen. Den unga frun böjer sig öfver den gamla och säger: 'Mormor, fru Sandberg och Gösta äro nu här.' Den gamla reser sig, och jag sätter mig på sängkanten hos henne. Hon tager bägge mina händer, ser mig in i ögonen och säger: 'Hvem kan anklaga Guds utkorade? Kristus är den, som är död'. 'O jag är så glad, mitt hjärta jublar, ty Jesus talar till mig hela tiden. Hör, hvad han säger' — så läste hon upp Joh. 14, de första verserna. Då hon kom till vers 3: 'Ty hvarest jag är, där skolen ock I vara', slog hon ihop händerna och sade: 'och jag skulle få upplefva att höra detta, ja, inte blott höra, utan äfven känna det i hjärtat!. Han vill hämta mig till sig, och jag skall få se honom'. — Så började hon åter att läsa upp sina bibelspråk, och hvarje ord var såsom inristadt i hennes hjärta. Det förekom mig, som om jag satt vid ett källsprång, min själ drack, och jag blef vederkvickt. Vår ljufliga stund blef afbruten af kvinnorna, som kommo till mötet, ty när de komma med sina små, som de

skratta och språka med, är det att vara ett med dem, tills vi få dem lugna. Sedan började mötet. Den gamla satt som en sol hela tiden, och då jag slutade, började hon att tala. Hon talade särskildt öfver orden: 'Han manar godt för oss'.

På vägen hem frågade Gösta, hvarför gumman var så glad.' Jo, därför att hon snart skall få gå till Jesus.' 'Då vill jag också gå till Jesus nu, ty det är ännu roligare än att få jullådor, ty gumman är gladare än mamma, fastän mamma fått jullådor i dag'. Ja, så där talade gossen.»

Missionsbiskop Schereschewsky.

Den 15 september förlidet år dog i Tokio i Japan en mycket märklig man, missionsbiskopen Samuel Isak Josef Schereschewsky. Ett i hög grad ovanligt, arbetsamt och rikt välsignadt lif fick därmed sin jordiska afslutning.

Såsom redan namnet antyder, var Schereschewsky till härstamningen israelit. Han föddes i maj 1831 i ryska Lithauen. Redan från barndomen bestämd för en rabbins ämbete erhöll han en för detta mål svarande uppfostran och utbildning. Hans ovanliga förtrogenhet med det hebreiska språket och dess litteratur blef sedan till stort gagn för hans framtida arbeten. Efter afslutandet af sina studier öfvergick han offentligt till kristendomen. I Kristi ord och lära kände han sig dock behöfva tränga djupare in, och för detta ändamål begärde han inträde i ett seminarium i New York. År 1859 blef han ordinerad, och omedelbart därefter afreste han som missionär till Kina, dit han af Herren ansåg sig kallad.

Sina första år i Kina tillbragte han i Shanghai, hufvudsakligen upptagen med språkstudier. År 1862 blef han förflyttad till Peking, där han arbetade till år 1875. Han hade under dessa år förvärfvat sig en grundlig kännedom i det kinesiska språket samt bl. a. varit medlem i en kommitté, sammansatt af missionärer, tillhörande olika sällskap, hvilken fått sig anförtrodt att till den s. k. mandarindialekten öfversätta först det Nya och sedan det Gamla testamentet. Just denna öfversättning af den Heliga Skrift för de bildade och lärda är ännu i fullt bruk.

År 1875 blef Schereschewsky, hvilkens ovanliga begåfning dragit missionsstyrelsens uppmärksamhet till honom, utnämnd till biskop i Shanghai. Men han afböjde denna för honom så ärofulla kallelse för att oförhindradt kunna ägna sig åt sina språkliga arbeten. Först år 1877, då det missionssällskap, som utsändt honom, på det mest enträgna sätt förnyade sin kallelse, mottog han den och blef nu invigd till biskop öfver hela den amerikanskt biskopliga missionen i Kina. Genom de talrika plikter, som hans nya ämbete ålade honom, blef han emellertid nödsakad att betydligt inskränka den tid, som han förut ägnat åt bibelöfversättningsarbetet. Men nu var han såsom få begåfvad och utrustad till bibelöfversättare, och så styrde Gud i sin vishet det helt annorlunda, än människor i sin välmening tänkt sig. Medan Schereschewsky år 1881 i provinsen Hu-peh ledde ett kyrkobygge, ådrog han sig solstyng, som hade till följd, att alla hans lemmar förlamades, och att han nära nog beröfvades talförmågan. Genom denna stora pröfning ansåg han sig nödsakad att träda tillbaka från biskopsämbetet.

Att börja med sökte han sedan i Europa lindring för sina lidanden. Men gentemot dessa stod läkarevetenskapen maktlös. Han beslöt sig då för att slå sig ned i staden Massachusetts i Amerika och där lefva för sina öfversättningsarbeten. Härunder vårdades han på det ömmaste af sina båda barn samt understöddes på det trognaste af sin hustru, som bl. a. ombesörjde hela hans stora brefväxling. Få kunna göra sig ett begrepp om den outtröttliga flit och den viljekraft, som voro nödvändiga för genomförande af det verk, han satt som sitt mål — fullbordandet af bibelöfversättningen. Mången i besittning af full kraft och hälsa hade utan tvifvel dukat under för denna jätteuppgift. Men biskop Schereschewsky lyckades med Guds hjälp lösa den.

Hvad han, som det syntes, ovillkorligt behöfde vid sin sida var en kinesisk lärd. Men om också en sådan person stått till hans förfogande, så hade biskopen på grund af sin förlamade tunga icke varit i stånd att för honom göra sig begriplig. Men den viljestarke mannen visste råd. Han skaffade sig en skrifmaskin, och med tillhjälp af denna lyckades han — först i stånd att använda blott ett pekfinger, sedan båda pekfingren — trycka sin kinesiska bibelöfversättning med latinsk stil. Genom åtta timmars dagligt arbete kunde han äfven på något kortare tid än ett år renskrifva sin öfversättning af det Gamla testamentet på mandarindialekten. Sedan företog han sig ett ännu större och vidlyftigare arbete: att öfversätta hela bibeln till den mer lättförstådda, populära Wenlidialekten. Denna uppgift tog honom sju år. Från den latinska skriften blef också denna öfversättning öfverförd till det kinesiska skriftspråket, såsom det uppgifves af en kristen kinesiska, som var mäktig engelska. Öfversättaren genomgick därefter den kinesiska öfversättningen tillsammans med en kinesisk lärd, ett arbete, som tog honom ytterligare fyra år.

Sedan detta arbete blifvit afslutadt, begaf sig Schereschewsky till Japan för att erhålla de bästa möjliga typer för kinesisk tryckstil. Så blef hela bibeln på Wenlidialekten år 1902 utgifven af det Amerikanska Bibelsällskapet, jämt 21 år efter sedan öfversättaren hade träffats af det solstyng, som erhållit så betydelsefulla följder. Det är en gripande tanke, att denne man i fulla 25 år utan rast eller ro satt i samma rullstol alldeles outtröttlig i sitt arbete, fullkomligt afstängd från den yttre världen. Från sitt arbetsrum fick han förliden sommar ingå i Guds folks hvila, sedan han i öfver ett fjärdedels århundrade med oförminskadt hopp och glädje fullgjort sitt arbete för att erbjuda det kinesiska folket Guds ord på deras eget språk.

The Chinese Recorder.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under Mars månad 1909.

N:o		Kr. Ö.	Kr. Ö.
260.	C. A., Vadstena, rabatt på H. S. Ö.	10: —	
261.	C. H., Sthlm	10: —	
262.	L. K., Klintemåla, »Herrens tionde»	20: —	
264.	Kollekt i Färbo d. 21/2 gm M. K., Baggetorp	5: 69	
265.	P. T., Gamleby	25: —	
266.	J. B., Sthlm	10: —	
	Transport	80: 69	

	Transport	80: 69
270.	Ellensdals syförening gm N. D.	50: —
271.	Onämnd, Falun	50: —
272.	Kollekt i Kristinekyrkan, Falun	50: —
273.	D:o i Redbergslids missionshus, Göteborg, d. 6/1 09 gm B. J. S. N.	20: 25
274.	E. E.	20: —
276.	O. & H., Norrköping	12: —
277.	K. P., Binninge gm G. W., Edsberg	14: 83
278.	Kristl. ungdomsföreningen i Torpa gm A. P. J., S. Lindkulla, Ramfall	25: —
279.	Onämnd gm d:o	5: —
280.	H. J., Norra Solberga, gm K. J. J., Snarebo, Ormaryd	1,000: —
282.	M. K., Baggetorp, rabatt på H. S. Ö.	4: 06
284.	»Tackoffer»	26: —
285.	Missionsvänner i Usta gm F. D.	40: —
287.	O. L., Mångsbo, gm O. A. O., Östervåla	10: —
288.	Jönköpings mfg, däri inbegripet August & Augusta Bergs underhåll för år 1909, gm K. P.	4,000: —
291.	K. S., Bornholm, gm F. M., Glemmingebro	10: —
292.	Onämnd, Skåne, gm d:o	10: —
293.	H. P., Göteborg	20: —
294.	S. L. S., Sthlm	25: —
295.	Värna syförening gm A. K., Värna, Lakvik	50: —
296.	»Bidrag till Kina-missionen af Otto».	200: —
297.	E.	20: —
298.	Kollekt i St. Lars, Linköping	43: 50
299.	A. L., Linköping	40: —
300.	E. G.	2: —
301.	B. P., Sandbäcken	1: —
302.	B.	3: 50
303.	A. S., Sthlm, sparbössemedel	5: 76
304.	H. B., Linköping, d:o	7: 07
307.	A. A., Sthlm	5: —
308.	»Herrens tionde» af onämnd d. 14/3 gm T. T.	5: —
309.	Habelsbohlets mfg gm H. I, Fridhem, Elgarås	10: —
310.	Insamling på begrafning efter »Mor i Torpet» gm d:o	8: 05
311.	Sparbössemedel efter »Mor i Torpet» gm d:o	5: 08
312.	D:o från några vänner i Elgarås gm d:o	9: 25
313.	Ingatorps mfg gm K. L., Ingatorp	20: —
314.	J. Å., Hålland, rabatt på H. S. Ö.	1: 88
315.	J. af S., Vänersborg, d. 14 mars	25: —
316.	Testamente efter skollärare J. Gustafson Videlund, Vide	50: —
317.	Torsåkers Ev. Luth. mfg gm P. J. L.	25: —
318.	J. & H. från Gk, Linköpings Stift	25: —
319.	E. D., Göteborg	100: —
320.	S. L., Ystad	25: —
321.	K. P., gm G. W., Edsberg	2: 95
322.	C. E. J., till M. Ringbergs underhåll, gm J. S., Sthlm	100: —
323.	Onämnd, till d:o d:o	100: —
324.	Onämnd, till d:o d:o	5: —
325.	Onämnd, gm P. E. P., Hvetlanda	50: —
326.	Kollekt i Hedensby gm A. B., Skellefteå	7: 50
327.	Sparbössemedel från Skellefteå gm d:o	4: 47
328.	A. K., Boda, Björkö, Nässjö, rabatt på H. S. Ö.	2: 81
329.	D:o, rabatt på S. L.	2: —
330.	K. L:s sparbössa gm A. K.	4: 75
332.	Tackoffer fr. H., Valby, Visby gm M. S.	5: —
333.	H. E., Jönköping	10: —
334.	F. M., Ställberg	40: —
335.	Från en Kina-vän i Lösterup gm F. M., Glemmingebro	10: —
336.	K. F. U. M:s Missionskretsar, till O. Beinhofs underhåll, gm P. W—d.	233: 65
337.	M. S., Mora, rabatt på H. S. Ö.	2: 19
	Transport	6,740:24

	Transport	6,740: 24	
338.	Auktionsmedel gm M. S., Mora	106: 25	
339.	Till A. Hahnes & V. Westers underhåll gm G. L., Folketorp, Kumla	57: —	
340.	G. R., Svartsjö	10: —	
341.	S. K., Sthlm	25: —	
342.	Insamlingsmedel i Vallsjö församling gm O. H., Hultagård	50: —	
343.	Sparbössemedel gm J. D., Bureå	6: —	
344.	A. C., Mullsjö	13: 25	
345.	I. A:s sparbössa gm A. C., Mullsjö	1: 75	
346.	Sparbössemedel i Ursviken gm G. Ö.	7: 40	
347.	Kollekt » » » d:o	4: 30	
348.	L. H., » » d:o	10: —	
349.	Kollekt i Innervik » d:o	9: 47	
350.	D:o i Hedensby, Skellefteå » d:o	5: 45	
351.	A. B., Skellefteå » d:o	10: —	
352.	Kollekt i Hjoggböle » d:o	6: —	
353.	Sparbössemedel i Skråmträsk, Skellefteå gm d:o	8: 46	
354.	Kollekt i K. F. U. M., Östersund, gm d:o	11: —	
355.	Sparbössemedel i Ånge & Fränsta gm M. P., Ånge	15: —	
356.	Kollekt i Sala gm G. Ö.	12: 75	
357.	S. O., » » d:o	15: —	
358.	Onämnd » » d:o	6: 60	
359.	»Tackoffer»	50: —	
360.	»Ur en sparbössa i hemmet» gm A. J., St. Åby	10: —	
361.	A. E., Lindesberg, gm K. G. B.	25: —	
362.	Gm R. S. till G. A. Stålhammars underhåll	900: —	
364.	Sparbösseinsaml. fr. Säbylunds & Folketorps ungdomsförening gm A. P., Säbylund	140: —	
365.	Från en missionsfest i Björklinge missionshus gm G. Ö.	40: —	
366.	M. E., Björklinge, »Respengar»	3: —	8,298: 92

Särskilda ändamål:

N:o		Kr. Ö.	Kr. Ö.
263.	Naemi, Agnes & Anni, till skolbarnen i Sinugan, gm M. K., Baggetorp	6: 05	
267.	Lindesbergs söndagsskola, bidrag till en gosses underhåll, gm C. E. J., Håga, Lindesberg	13: 10	
268.	Björka söndagsskola, bidrag till en gosses underhåll, gm d:o	7: 80	
269.	Onämnd, till en gosses underhåll, gm d:o	4: 10	
275.	I. L., Sthlm, till inf. evangelist	15: —	
281.	Till Hsiai-Tonguas underhåll gm A. E. C., Viksjö	50: —	
283.	E. U., Sthlm, till inf. evangelist	50: —	
286.	Erstorps ungdomsförening, till inf. evangelist, gm A. L., Viggestorp, Finspong	100: —	
289.	Jönköpings mfg, till missionen bland barnen i Kina, gm K. P.	20: —	
290.	W—n, till skolfonden	30: —	
305.	H. & E., »Herrens tionde», till underhåll af M. Stålhammars bibelkvinna	25: —	
306.	»Ur sparbössan», till underhåll af M. Stålhammars bibelkvinna	5: —	
331.	»Ett löfte åt Gud» till Kina-barnen	50: —	
363.	G. S., Sthlm, till inf. arbetare	500: —	876: 05

Summa kr. under mars. 9,174: 97
Under jan. & febr. månader kr. 14,295: 91
Under jan.—mars månader kr. 23,470: 88

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Jag själf vill ju gifva bönhörelse och se till honom. Hosea 14: 9.

Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget, Stockholm, 1909.